

Α. Ο. Δ. Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 21 Μαΐου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 128—25

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Έκείνο το βράδυ ο Μάριος είχε γυρίσει στο σπίτι...

Είς τον πολύ οικείον κύκλον της ζωής μας και η παραμικρή μεταβολή των καθημερινών συνθηκών...

— Σάν τί περιπέτεια σ'έκαμε να λησμονήσης το δειπνό σου! το ελέγγωμεν.

— Όταν κανείς είναι γιατρός πολλά του συμβαίνουν, ώστε να μη προφθάση την ώρα του δειπνου. Έπειτα είμαι πολύ ευχαριστημένος φαντασθήτε είδα περίπτωσιν ύπνου πρωτοφανή, την πρώτην περίπτωσιν που ήμπαρσα να παρατηρήσω εκ του πλησίον...

Και η δ'εις του νεαρού Ιατρού έλαμπεν εκ της γαληνιακής ενδομύχου εδωριστήσεως.

— Και ποιός είναι ο άρρωστός; ηρώτησαν ο Άρθουρος.

— Και αυτός ένας περίεργος τύπος Ένας γέρον Αιγύπτιος άρχαιου τύπου. Ομοιάζει με ίερέα του Μουσείου του Λουβρου. Έχει όλα τα χαρακτηριστικά της Αιγυπτιακής φυλής και διατηρεί την ύψηλοφροσύνην και το αγέρωχον των άρχαιων δεσποτικών Αιγυπτίων, το όποιον έχασαν οι σημερινοί δημοσφείς του. Είναι άγροθος και των Άγγλων και των Τούρκων, μισεί δέ όλους τους ξένους θανασιμώς. Παρευρέθη εις εκατοντάδα μαχών και το σώμα του είναι γεμάτο πληγάς. Είναι περιεργότατος τύπος ανθρώπου.

Και έπειτα έχει και ένα όραϊον όνομα, όποιον δέν συναντά κανείς πλέον εις την νέαν Αιγυπτιακήν φυλήν. Ονομάζεται Ραμ-ελ-κέ. Και δέν είναι μόνον αυτό οι φίλοι του, οι όποιοι με έκάλεισαν να τον περιποιηθώ ως Ιατρός, μου δηλοποιείται περιεργότατα πράγματα περί αυτού.

Λέγουν ότι έμιλει συχνά κοιμώμενος και λέγει πράγματα και λέξεις όλους διόλου άκατανόητους.

Θά με κάμουν να παραστώ εις μίαν τοιαύτην ύπνα βατικην κατάσταση του Ραμ-ελ-κέ. Μου ύπασέθησαν προσέτι ένα πάπυρον, τον όποιον ύπαισιόσεται ο ύπνοβάτης εις τας καθ' ύπνου όμιλίαις του...

— Τι να άναρωτεύεται αυτός ο περίεργος άρχαίος Αιγύπτιος! Τι μυστήρια άρά γε να ήλιχ να μάς άποκαλύψη εις τας ύπνοβατικαίς του όμιλίαις; Μου διεγείρει πολλήν περιέργειαν, με έμβάλλει εις πειρασμόν το παθολογικόν αυτό μυστήριον! Χά! χά! χά! να ίδούμε τά μυστήρια αυτά.

Και μετέδωκε τον ήχηρόν γέλωτά του και εις ήμάς. Ένας σκεπτικισμός και μία περιέργεια καταλαβε και τους τρεις ήμάς, μοιλονότι έφάνημεν ότι το έπήραμεν στα άσπετα το ζήτημα.

— Άλλ' άς φάγωμεν έν τή μεταξύ—είπεν ο Ιατρός.

Και το δειπνον εξηκολούθησαν έν άδιαπτώτφ εύθυμίη λησμονηθέντων όλων των σκεπτικιστικων συμπερασμάτων.

Ποίος θά έλεγεν, ότι η εύθυμία έκείνη θά άππέλει το προμήνυμα θειων περιπετειών δια τον Μάριον;

Από έκείνο το βράδυ διαταράχθη η γαλήνη της συντροφιάς μας.

Αί άπουσiai του Μαρίου έγινοντο πλέον συχνότεραι και μακρότεραι και σιγά-σιγά έσυνήθισαμεν εις την έλλειψιν άκριθείας του φίλου μου. Είς τήν άρχην έπηρεσάθησαν να δικαιολογηθώ, αλλά βραδυτέρον αι δικαιολογιαί ήσαν άσθενέστεραι όλονέν, πλέον βεβαιωμένα και ένόσησ και ο Ίδιος, ότι καλλίτερον ήτο να σωπά.

Έβήρχετο πολύ πρωί χωρίς να μάς χαιρετίση, και εύρίσκε το βράδυ άργά και πάντοτε σχεδόν με την ύψην άλλοιωμένην. Βεβαίως η μεταλλαγή αυτή δέν έγινετο δια μικρά πράγματα ήτο κάτι σοβαρόν, το όποιον έπέφερε τόσον μεταλλαγήν εις αυτόν.

— Μήπως είνε έρωτευμένος;—είπεν ένα βράδυ ο Άρθουρος.

— Ητο η φυσικότερα βεβαίως σκέψις, αλλά έγώ άντελαμθανόμην, ότι δέν ήτο αυτή η άληθής αίτια.

— Δέν πιστεύω είπα. Έγώ νομίζω, ότι κάτι σοβαρόν, πολύ σοβαρόν άπασχολεί το μυαλό του.

Δέν ήξεύρω διατί, άλλ' η περίπτωσηίς του Αιγυπτίου του πάσχοντος την ασθένειαν του ύπνου, μου κατέχε πάντοτε το πνεύμα μου και εις αυτήν απέδιδε την αίτιαν της μεταλλαγής του Μαρίου. Έξέφρασα δέ την γνώμην μου αυτήν ένα βράδυ εις τον Άρθουρον.

— Ένθυμίσαι τον Ραμ-ελ-κέ. Έκείνον τον Αιγύπτιον περί του όποιου μάς είχεν όμιλήση ο Μάριος πρό καιρού;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΜΑΣ

Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΓΟΡΕΥΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ

Ο φίλος μου έκίνησε την κεφαλήν και έχαιμο γέλαος.

— Πώς τρέχεις—είπε. Έγώ δέν είμαι αυτής της γνώμης... Και μου φαίνεται πως η φίλια μες άποχρώσεν: να φροντίσωμεν προσεκτικότερα να άνακαλύψωμεν τί συμβαίνει με τον Μάριον.

Παρεδέχθη την γνώμην του χωρίς να είπώ λέξιν και άρχισαμεν να παρακολούθημεν μυστικά τον φίλον μας, βοηθούμενοι και από τον πιστόν υπηρέτην μας τον Νουδιανόν Μπόμπς, τον όποιον είχαμεν μαζί μας δέκα χρόνια.

Άλλ' ο φίλος μας ένόσησ ότι τον παραφυλάττομεν και ήρχισε να γίνεται τακτικότερος εις την έπισηστροφήν του και έν γένε: έπανέλαθε τας άρχαίας συνήθειαις του δέν ήδυνήθη όμως να εξαλείψη από την ύψην του το περίφροντο ύφος. Δέν είχεν πλέον τον ήχηρόν γέλωτά, τον όποιον άλλτας μετέδιδε τόσο εύκολα και εις ήμάς άπήντα απανίως και με όλίγας λέξεις εις τας άπαντήσεις μας. Και πολύ όλίγον έπρόσθεεν εις τας συζητήσεις μας. Έφαινετο προσηλωμένος εις κάτι ξένον από ότι ελέγαμεν ήμεις.

Ένθυμούμαι ένα βράδυ ο Άρθουρος όμιλει περί ενός πλουσίου του Καΐρου, ο όποιος είχεν ένα ταχτυλιδ: άρχαίον χρυσό.

— Ταχτυλιδ: άρχαίο;—είπεν ο Μάριος άνασκιρτών εκ της ταραχής.

— Και χρυσό ταχτυλιδ: άρχαίο. Δέν μπορώ να καταλάβω τί παράξενον είνε αυτό—είπεν ο Άρθουρος.

Ο Μάριος ένόσησ ότι έπροβόθη από το κίνημα που είχε κάμη και έπροσπάθησε να κάμη τον άταραχον. Άλλ' ήτο πλέον άργά η έκφρασίς του και η κίνησις μάς είχεν διεγειρή την προσοχήν.

Και μετά το δειπνον είπα ιδιαίτέρως προς τον Άρθουρον!

— Ο Μάριος κάτι πολύ σοβαρόν μάς κρύπτει. Κάτι συμβαίνει πολύ κακό.

Παρετήρησα τον φίλον μου και εις την άνήσυχον

ύψην του διέκρινα την αυτήν ταραχήν, την όποιαν και έγώ ήσθανόμην.

Έπέρασα νύκτα πολύ άνήσυχον και πρωί-πρωί έσηκώθηκα και κατέβην εις τον κήπον. Τά άνθη και τά δενδρύλλια άφυπνίζοντο μόλις και έλαμπεν η δροσόλουστος φυτική φύσις υπό το φώς του πρωινού ήλιου. Πέραν εις τον όρίζοντα διεγράφετο όφραιοειδής άπέραντος διπλή γραμμή φονικών, σημειόνοσα τον ρουβν του Νεΐλου: όλη η φύσις εύρίσκειτο έν πλήρει όργανωσφ ζωής, έκχαλιζούσης εις όρόσον, άρωμα και χρωματισμόν. Άνέμενον βαθύτατα το ζωτικόν τουτό άρωμα της φύσεως, άνακουφιζόμενος εκ του ταραχώδους ύπνου, τον όποιον υπό την έντύπωσιν μεταλλοχολικών σκέψεων διήλθον την νύκτα.

νοητα μάτια του και μάς απήντησε χωρίς διαταγ μόν.

— Όχι: ο γιατρός έπήγε προς την έρημο, μέσα, βαθειά, μακρυνά, κατά τον ποταμό και έφθασεν έως τά βουνά...

— Α! στάς Πυραμιδάς...—Ανέκραξαν και οι δύο.—Άλήθεια;

Ο Νουδιανός διηγήθη ότι ο Μάριος τον άντελήφθη ότι τον παρηκολούθει και έπρόφεραν ύδρες και άπειλάς έναντίον των δύο φίλων έχάθη δέ μεταξύ των έρεσιών ναού τινος άρχαίου.

Όταν ο Νουδιανός έτελείωσε την διήγησιν, παρετήρησαμεν ο εις τον άλλον: ούδαμια άμφιβολία μάς έμεινε πλέον ότι ο Μάριος κάτι μυστηριώδες έγκλημα μάς έκρύπτει.

Και άπεφασίσαμεν να προθύμεν εις τά έσχατα, έστω και καταστρέφοντες τον θεσμόν της φίλιας, όπως άνακαλύψωμεν τί συμβαίνει.

Και όταν ήκούσθησαν βηματισμοί, προαγγέλλοντες την άφιξιν του φίλου, είμεθα καθ' όλα προετοιμασμένοι: ψυχολογικώς δια να άντιμετωπίσωμεν τον φίλον μας.

Εισήλθεν εις το δωμάτιον κατασκονόμενος και κατάκοπος, και άμέσως εξεστράγγη εις σαρκώδιον γέλωτα:

—Νά τώρα και οι φίλοι μου!...

—είπε— με κατασκοπεύουν σαν κακούργον!... Ψάξατε, μά την άλήθεια! Τώρα θέλω να μάθω τί λέτε για μέ... Τι έχετε στο νου σας, κύριοι, που έβούρετε να κατασκοπεύετε.

Αι λέξεις ήσαν κάπως πειραχτικαί, άλλ' ο τόνος με τον όποιον εξεφέροντο μάς έκαμε να συγκινηθώμεν.

— Έμεις στεπτόμεθα μόνον—είπεν ο Άρθουρος— με την γαληνιαίαν φωνήν του—δέν δέν κάμνει καλά να μη έκφράξεται ειλικρινώς προς ήμάς... Περιμένωμεν δέ να μάς ειπής πως είνε δυνατόν να παρηγορηθώ η ταραγμένη καρδιά σου...

Αι γλυκεια αυταίς λέξεις τον συνείκνισαν βαθύτατα: μάς παρετήρησε με ένα πολύ διαφορετικό βλέμμα και εξεστράγγη εις λυγμούς, οι όποιοι άπετέλουν την εξομολόγησιν του εις την νύκην μας.

Ημεις τον καθησυχάσαμεν και τον ένεθαρρύνσαμεν λέγοντες ότι πάντοτε θα του είμεθα φίλοι και βοηθοί εις ό,τι του συμβή.

— Έυχαριστώ, ευχαριστώ—ε-ψιθύρασε μέσφ των λυγμών— είσθε πολύ καλοί! δέν άξίζω τόσον καλωσύνην!... Συγγνώμην!... συγγνώμην!... Σας ζητώ συγχώρεσιν διότι σας έκαμε να υποπτευθήτε... αλλά θα προσπαθήσω να διορθώσω το λάθος μου...

Έστάθη προς στιγμήν με έκφρασιν τρόμου ζωγραφισμένην εις το πρόσωπόν του: παρατηρών ήμάς έντρομος. Ίσως ήξεύρισε μάς έδεικνυεν έκείνο το όποιον έσκαπόμεθα και έσπευσε να είπη:

— Όχι!... όχι!... όχι!... όχι!... Και δριζόμοι!... δέν έκαμα κανέν έγκλημα, δέν έκαμα καμμίαν άτιμωτικην πράξιν. Ημπορείτε να με θεωρήτε είσέτι τίμιον. Πιστεύσατέ με, πιστεύσατέ με!

Τον καθησυχάσαμεν και τέλος άμα παρήλθεν η πρώτη ταραχή μάς έκαμε την παράδοξον εξομολόγησιν.

— Ένθυμίσθη—είπε— την περίφημον περίπτωσιν της ασθένειας του ύπνου, έκείνου του Ραμ-ελ-κέ.

Έσπεύσαμεν καταφατικώς δια κινήσεως της καφαλής και αυτός εξηκολούθησεν με την άλλοιωμένην έκείνην φωνήν του η όποια εισέδυν άλγεινώς εις την ψυχήν μας μονότονος ως παράπονον.

Και ένθυμίσθη την υπόσχεσιν των συγγενών του, ότι θα με έκαμον να παραστώ εις έν ύπνοβατικόν παραλήρημα; Και τον περίφημον μυστηριώδη πάπυρον, τον όποιον ύπνίστατο αυτός εις τας όμιλίαις του, θα τον ένθυμίσθη βέβαια... Έ! λοιπόν ίδού αυτός ο πάπυρος. Και με τρέμουσαν χείρα έξήγαγεν από μικρόν χαρτοφυλάκιον κύλινδρον χαρτίου κιτρινωπόν.

Δέν ήδυνήθη να κρατηθώ και έτρεξα να ιδώ τον πάπυρον μετά περιεργείας.

— Όχι, όχι τώρα—άνέκραξεν ο Ιατρός,—άκούστε με πρώτα. Ψάξτε την περί Νιτακρίτ παράδοξον, την παράδοξον της Έλληνικής Ροδόπης, με τας ροδοχρόους παρεάς, της αδελφής και συζύγου του Μεντισουφής, του τελευταίου πρόχρηπος της εκτης δυναστείας;

Η έκφρασις του προσώπου μας έδεικνυε την άγνοιαν περί τά ιστορικά ταύτα όθματα και ο Μάριος εύθύς εξηκολούθησε διαφωτιστικότερος:

— Θα σας τά κάμη έγώ γνωστό άμέσως. Πρέπει να ξεύρατε ότι 2,500 χρόνια πρό Χριστού ο ρηθείς Μουτεσουφής μετά βασιλείαν ένός έτους έφρονήθη εις τινε εξέγερσιν. Και η Νιτακρίτ η αδελφή

Αίγυπτος θόρυβος βηματισμών ήκούσθη έπισθεν μου. Έστράφη και είδα ότι ο Μάριος εξήρχετο πολύ βιαστικός.

Με δύο διασκελισματα τον έπρόλαβα παρά την εξώθυραν.

— Που πηγαίνεις; του είπα παρατηρών αυτόν εις τά μάτια.

— Είς το Κάϊρον—είπεν.— Έχω να κάμη μίαν έπισκοπήν πολύ σπουδαίαν... Θα μείνω έλην την ήμέραν... είδοποίησε και τον Άρθουρον...

Και έφυγε χωρίς να με χαιρετίση, χωρίς να με παρατήρηση κατά πρόσωπον, χωρίς δσον ούδέποτε άφήγας με εις φοβερών ύποψιαν, ότι κάτι σοβαρόν συμβαίνει.

— Μπόμπς, Μπόμπς—εφώνασα μετά σκέψιν στιγμών τιμών.

Ο πιστός και εύφύστατος υπηρέτης ένεφανίσθη εις την κορυφήν της κλίμακος.

— Τι αγαπές, άφειτικό;—ηρώτησε με την διαυγή του φωνήν.

— Έλα κάτω, άμέσως.

Και άμα κατέβη κάτω του παρήγγειλα να άκολουθήση μακρόθεν τον Ιατρών και να ιδή αν πράγματι πηγαίνει εις το Κάϊρον.

—

Ο Μπόμπς έπέστρεψεν άργά μεσημβρίαν και ήλθεν έκχαίρων δια να καθησυχάση την φοβεράν άγωνίαν μας, η όποια μάς είχε καταλάβη από το πρωί.

Κανείς από τους δύο μας δέν είχεν εξέλιθη εις τας συνήθεις του άνασχολήσεως: έμείναμεν μέσα, περιμένοντες τον Μπόμπς δια να καθησυχάσωμεν την άδημονίαν μας.

Η έπιστροφή του Μπόμπς μες καθησυχάσεν όλλίγον, αλλά η έκφρασις του προσώπου του μάς αφήρεσεν άμέσως την γαλήνην.

Ο Μάριος δέν έπήγε στο Κάϊρον;—ηρώτησαμεν.

— Είπε άλήθεια;

Ο Νουδιανός μάς παρετήρησε με τά μεγάλα δλα-

καί σύζυγος του δολοφονηθέντος, φράχθη να τον εκδικηθή και το έκαμε σαν γυναίκα που ήτο. Διέταξε να κατασκευασθή μια υπόγειος αίθουσα πολύ μεγάλη επείτα με την πρόφραση, ότι θα κάμη τα έγκλημα έκλεισεν εις γυμνα μέγαν αριθμόν Αιγυπτίων εξ άκείων ούς εγνωρίζεν ότι είναι ένοχοι εις την δολοφονίαν. Και όταν ή εδθυμία του γυμνατος εφθασεν εις τού κατακόρυφον, ή βασίλισσα διέταξε να κατακλυσθή ή υπόγειος αίθουσα διά τών υδάτων του Νείλου εκ τινος μυστικής καταπακτής... Και έλοι οι προσοκλήμενοι με τά κοσμήματα και τους θησαυρούς που έφεραν ετάφησαν. Και τού νεκροταφείον έκαιτο έμεινεν άφανές και μυστικόν διά μέσου τών αλώνων' αλλά κάποια άόριστος άνάμνησις της έκαιότητος ταύτης υπήρχε και ή τύχη ήθέλησε να καταστήσῃ έμέ κάτοχον του μυστικού τούτου μέσου του τελευταίου φύλακος αυτού, του Ραμ-ελ-κά...

Σας είπα ότι προσοκλήθη εις τάς ύπνοδακτικές δμιλίας του Ραμ-ελ-κά και έπίγα ήκ μίαν άλλή πολλές φορές, κατώρθωσα δέ διά της δύναμειος του νοού και της άντάσεως της προσοχής να ένωσήσασθε περί τίνος πρόκειται, περί τίνος δμιλίας ή γέρον Αιγύπτιος. Κατώρθωσα προσέτι να αναγνώσω τά ιεραγλυφικά του παπύρου, καταβαλών πρός τούτο πολλόν κόπον και μεγάλας, υπερανθρώπους προσπάθειάς... Και τόρα που ή Ραμ-ελ-κά αποθνήσκει έγω είμαι κάτοχος του μυστικού του' και έπίγα έκαι, άνεξήγητα, εδρήκα και είδα...

Η έξαφίς του φίλου μας ήβριανέ δλονέν' τά χαρακτηριστικά του εζηήτησαν. Έσχηκώθη με ζωηράν κίνησην και άνοίξας τόν παπύρον:

— Νά, νά— είλας με ζωηρόν τόνον φωνής— να τί λέγει ή πάπυρος: «Έπί της άριστάρας δχθής του ποταμού, ή όποιος σκεπάσει με τά νερά του τάς γαίας, τάς όποιάς έκτισεν ή Θεός 'Ηλιος, του ποταμού του φίλου του άρτου, εις τήν άπόστασιν τριών ήλιών βημάτων από τόν τάφον του Ρά, παρά τού ίερόν δένδρον (φοίνικα), άνοίγεται μεταξυ τών έρειπίων, εις την άμμιον ή αίθουσα του θανάτου...» Αύτη είναι ή ένδειξις και ή ένδειξησος και εύρήσκα... Χθές όταν ή Μπόμπε με έπληροίσαζεν ή έντομαζόμεν ή εισέλιθον.

Και εισήλθον' έπειτα κατέβηκα εις τόν παμμέγιστον τάφον τών βασιλέων και είδα... Φίλοι μου είδα άναριθμήτους σκελετούς σωριασμένους περιβεβλημένους δέ άμφιπέρι χροσάς, με πολυτελέστατα κοσμήματα. Ένα στρώμα έκτεταμένον συμπάγες και παχύ από κτρινωπά στίλβοντα κοσμήματα, ένας άμύθητος θησαυρός πρό του όπολου εθαμβούδο τις.

Είδα όλα αυτά και ή άπιστρέφω, φίλοι μου, αύριον διά να γίνω κάτοχος τών θησαυρών.

Δέν άπάντησαν τίποτε άμέσως' τόση ήτο ή κατάπληξις μας από τήν διήγησιν του.

Έπειτα άντελήφθημεν ότι έχομεν να κάμωμεν με εζηήμενν διάνοιαν και έπροσπαθήσαμεν να τόν καθυσοχάσωμεν. Του ήσπαζέθημεν πάσαν φιλικήν υποστήριξιν και τόν έπροσέψαμεν εις τού θωμάτιόν του έχοντες πεποίθησιν ότι νά αναληφθώμεν ύπνον.

Όταν εύρέθημεν μόνος έγω και ή 'Αρθούρος ένοήσαμεν, ότι ή διήγησις του Μαρίου παρήγαγε και εις τούς δύο τήν αυτήν θλιβεράν έντύπωσιν.

Χωρίς άμφιβολίαν ή φίλος μας τήν έπαθε με τά παραδόξως λάξεις και φράσεις του ύπνοδατού Αιγυπτίου και με τόν πάπυρον. Τί λάς έσύ;— ήρώτησα τού 'Αρθούρου.

— Βέβαια, ή Μάριος μου κάμνει τήν έντύπωσιν παραφρονήσαντος. Τά λόγια του δέν φαίνονται να έχουν καμμίαν σημασίαν και πιθανότητα' εις γέννημα εζηήμεννης φαντασίας.

'Αλλ' όταν εύρέθημν μόνος εις τήν κλίνην μου άλλως έκρινα τά λόγια του ίατρού. Ένόησα ότι δέν ήσαν λόγια τρελλού, άλλ' άπήχησις άλλής της Ιστορίας τών αίωνων...

Απεκοιμήθημν άργά και ύπό τήν έντύπωσιν της διηγήσεως του Μαρίου. Φαντάσματα, άγάλματα, μούμιες, ζφα συμβολικά, σειράι φοινίκων και τάφων ένναλλάξ, μου έτάρασαν τόν ύπνον. Μόνον περί τήν πρωίαν ήβουήθημν να βυθισθώ εις ύπνον ήσυχον. Έξύπνησα άργά και μόλις άφυνισθείς αντίκρισα εις τού πάτωμα μίαν κτρινωπήν φωτεινήν ταινίαν.

— Χροσάρι, χροσάρι— άνεφώνησα τριών τά μάτια μου.

— Τί έπαθες! βλέπεις και σύ ζνεира σαν ή Μάριος; Δέν βλέπεις που εις μία άκτις του ήλιου;

Εγέλασα και έγω με τήν όπτικήν άπάτην και άμέσως ήρώτησα περί του Μαρίου.

Ό 'Αρθούρος έσκηθρότασεν.

— Άσχημα, πολύ άσχημα τά νέα.

— Τί τρέχει πάλιν; ήρώτησα ταταραγμένος.

— Ό Μάριος έφυγε τήν νύχτα κρυφά, χωρίς να τού ένοήσωμεν.

Δέν ήβουήθημν να κρατήσω άναφώνησιν έκπληξέως και τρόμου.

— Και τόρα τί να κάμωμεν; έτραύλισα. Πρέπει να τόν εύρωμεν.

— Αυτό λέει και έγω, αλλά που και πός;

— Ποι; εις τούς τάφους τών βασιλέων. Έχομεν όλα τά σημεία... Πρέπει άμέσως να τρέξωμε.

— Έχεις δικαιο. Πάμε άμέσως.

Μετ' όλιγον εφεύγομεν μαζί με τόν Μπόμπε επί ώρσίον ύπνου.

Έβαίνομεν έν καλπασμῳ κατ' άρχάς, αιγά-αιγά δέ με βηματισμόν βραδυτέρον, ένεκα του δλονέν έπαυσθησέν τού ήλιακού κύματος.

Έβαίνομεν παραλλήλως με τόν Νείλον, τόν ίερόν ποταμόν ποταμόν, με τάς έκατέρωθεν δενδροστοιχίας έκ φοινίκων. Ό Νείλος ειχεν δσιν όχι βεβαίως καθυσοχαστικήν ήτο Σεπτέμβριος και ή εποχή τών βροχών ειχεν άρχισή ήδη τά δά ύδατα τού ποταμού, βολά, εζωγκωμένα, υποκόφως θορυβώδη ως παράπονον μυριάδων έμφύδων έντων, τά όποια έν τήν ραυμάτιν αύτου παρέρουεν, άπετέλουεν τήν μόνην έκδήλωσιν της ζωής εις τήν έρημον έκείνην, εις τήν όποιαν δλονέν εδουζέζομεθα.

— Ό Νείλος θα έτοιμάξη καμμίαν από τάς συνηθισμένας του— είπεν ή 'Αρθούρος. Δέν θα έπαρξενενούμην άν από στιγμή σε στιγμή έλλεπα να πλημμερήσῃ έξάφαινα. Τί λάς Μπόμπε;

Ό πρωτογενής αύτός άνθρωπος παρστήρησε καλά τήν κλίτην του ποταμού έπειτα δέ έστρέψε τά βλέμματά του πρός τόν νότιον όρίζοντα, όπόθεν έσφαίνοντο νέφη τινά.

— Έχει δίκιο τού άφεντικόν,είπεν. Από στιγμή σε στιγμή τού ποταμού θα φουσκώσῃ.

Έπληκλούθησε αιγή και τού ταξείδι. Εξηκολούθησεν εις τά ένδότερα της έρημου, δλονέν κορασιώτερη και καυστικώτερη υπό φλογερών ήλιον.

χύνουν τήσιν δρόσον και τόσην ψυχικήν άνακούφι-σιν δίδουν εις τήν ερημίαν έκείνην. Όταν άφιππέυσαμεν ήσθανόμην τήν κεφαλήν βαρείαν, τά μάτια κατακουρασμένα και επώδυνα από τήν μονοτόμως κτρινωπήν άντάγξιαν του εδάφους. Μου εφάνητο ότι κάποια άόρατος φλόγα εισέδυσεν εις τόν όργανισμόν μου και με κάθιστα άνίκανον πρός πάσαν σκέψιν και ένέργειαν. Έτριβίλιζα και ή 'Αρθούρος ήλθε να με υποδακτάξῃ.

Έκαθήσαμεν εις τήν σκιάν του φοινίκος του ένδεικνούμενου κατά τόν Μπόμπε ύπό του παπύρου, ένθ' όυτος ήρχιζε να άναζητή εις τά πέριξ τά περίφημα έρείπια. Η άνάπαυσις και ή δρόσος του σκιασμένου έκείνου μέρους ταχέως με έκαιαν να συνέλθω έκ της κοπώσεως και ήβουήθημν να άκούσω και πάλιν τόν μορμυρισμόν τών υδάτων του γερων-Νείλου και να διακρίνω όλίγον περαιτέρω τόν Μπόμπε άνιχνεύοντα εις τάς δχθας πρός εδρσαν του τάφου τών βασιλέων.

Μετ' τινος στιγμής ή Μπόμπε εζηφανισθή με-ταξυ τών δένδρων και τών θάμνων της δχθής του ποταμού, όπόθεν μετ' όλίγον ήκούσθη κράζων:

— Εδρήκα, εδρήκα... έλάτε άφεντικά.

Έσχηκώθημεν και έτρέξαμεν πρός τήν φωνήν, έπλησιάζαμεν, αλλά δέν ήβουάμεθα να διακρίνωμεν τίποτε. Τέλος μεταξυ πυκνοτάτων θάμνων και πετρών σφηνωμένων εις τήν δχθην διακρίναμεν τόν Μπόμπε, όστις διά στενωπάτης και άποτόμου άτραπού ειχε δυνήθη να φθάσῃ έως έκεί.

Έπροσπαθήσαμεν να πλησιάζωμεν όσον ήτο δυνατόν με τήν δλονέν άδρυσσαν παρέρωσαν και να ίδωμεν τά έρείπια του τάφου τών βασιλέων'δύο: άμέσως έμορφώσαμεν τήν πεποίθησιν ότι πρόκειται περί τών έρειπίων τούτων.

— Λοιπόν;— έφώναζαμεν πρός τόν Μπόμπε.

Ό Μπόμπε μάς έκαμε σημείον να αυπήσωμεν.

Έσταματήσαμεν και έπεριμέναμεν να άκούσωμεν κάτι, βλέποντες και τόν Μπόμπε προσηλωμένον, κάτω σκυμμένον πρός τού άφανές δι' ήμάς άνοιγμα. Και σιγά-σιγά, ως να προήρχετο από πολύ μακράν ήκούσθη κρότος συνεχής όσαι μεταλλών συγκρούμενων ή συρμένων. Ησθάνθημν κλονιζόμενους τούς πόδας μου ύπό τήν επήρειαν άκατανόητου συγκινησώσεως έκ του μυστηριώδους τούτου θορύβου.

— Θάρρος, καύμενε, εφίθυρισε ή 'Αρθούρος.— Τί τά χάνεις έτσι;

Και μου έδωσε τού χέρι του, αιγά-αιγά δέ έπροχωρήσαμεν πρός τόν Μπόμπε.

Τόν ήκολούθησαμεν βραδέως συρόμενοι μέσφ των θάμνων και τών πετρών, εισήλθομεν δέ, αύτου προπροσευμένου εις ένα είδος ύπογείου θαλάμου, του όπολου τού άνοιγμα ήτο όλως άφανές. Είμεθα υποχρεωμένοι να προχωρούμεν κύπτοντες έντός της ύπογείου ταύτης στοάς, ή οποία δλονέν ήνιογε εις εύρύτητα και βάθος άυπολογιστόν μήκος, δλονέν εύρυχωρότερα καθισταμένη, και φωτισμένη ύπό έρυθρών άμυδροτάτων άνταυγαίων εζερχομέ-δων έκ τού βάθους.

Έπροχωρήσαμεν όλίγον άκόμη ύπό τού κρότος δεινής άγωνίας, μόλις άναντιέστες.

Αίτην ή Μπόμπε έσταμάτησε και μάς υπέδειξε πρός τού βάθος σκιάν τινα κινουμένην. Έστράφημεν πρός τήν έν τή σκιάφωσιν κινουμένη σκιάν' εδρίσκατο πρός τού βάθος, πολύ μακράν, διαγραφωμένη άόριστως.

Μάς εφάνη ότι νέα τις ζωή υπέφωσεν έκεί εις τού βάθος του ύπογείου, και ή περιέργειά μας εζηήθη εις μέγιστον βαθμόν, άσυνεχίζητος δέ έπροχωρήσαμεν άρκατά πρός τού βάθος διά να άντιληφώμεν καλλίστερον.

Και αίτην τού σκιάφωσ μεταβλήθη εις φώς εύρέθημεν πρό τ'ελείους φωτισμένου διαμερισματος του ύπογείου και εδλεπομεν ήδη τά πάντα εύκρινώς.

Τέσσαρες πυράι άνημμένα: εφώτιζον τού διαμέρισμα.

Η μεγάλη ήδη αίθουσα ειχε τούς πέριξ τοίχους μαρμαροκτιστούς, κατά οειράν δά κατέκεινον σωρηδόν μούμιες, περιβεβλημένα χρυσοποικιλτα ένδύματα, κατάφορτα έκ πολυτιμοτάτων κοσμημάτων. Χρυσάι πανοπλία, προσωπίδες χρυσάι, χρυσοποικιλτα μανδύα, άναριθμητα κοσμήματα έπλημύριζον τήν αίθουσαν.

Και εις τού βάθος, πολύ μακράν εφάνητο κινουμένη εισέτι δυσδιακρίτως ή σκιά.

— Μάριε, Μάριε! άνέκραξεν ή 'Αρθούρος.

'Αλλ' ή φίλος μας δέν άπήντησε ποός.

Εις άπάντησιν όμως ήκούσθη φοβερός ρόθθος ύπερ τάς κεφαλάς μας, ένα είδος όδουμου καταπληκτικού, όσαι μαμακαρυσμένης όπυγίου βοής.

— Η πλημύρα! εφώναζεν έντρομος ή Μπόμπε.

— Μάριε, Μάριε εφώναζε και πάλιν ή 'Αρθούρος έναγωνίως.

'Αλλ' ή σκιά δέν έκινείτο πλέον.

Όσαι ώθούμενος ύπό άκατανικήτου τίνος δύναμειος εκινήθημν πρός τά έμπός διά να τρέξω πρός τήν σκιάν, αλλά τέσσαρες στιβαράι χείρες με συνεκράτησαν, καθ' ήν άκριβώς σταγμήν τού ρεύμα του ποταμού εισέβαλεν όρμητικόν έκ του βάθους μετά υποκόφου βόγγου.

Έτραπίμεν έντρομοι πρός τήν έξοδον ένθ' τού ρεύμα διαφερόμενον εις τήν ύπόγειον στοάν έπληγμάμυρε δλονέν αύτην. Τό νερό άνήρχετο δλονέν και ήδη εφθανε μάχη τών γονάτων μας' αι πυράι ειχον σθεσθή και σκότος έπαρξάτε: πλέον εις τήν πλημμερισμένην ύπόγειον στοάν.

Μία στιγμή παρήλθε και νέος ρόγγθος του ρεύματος φοβερός ήκούσθη, μία φωνή διαπρασιτική εδόνησε τήν άκοήν μας— ή φωνή του πηγυμένου Μαρίου— και μόλις ήβουήθημν, συρόμενοι και όθούμενοι από τόν Μπόμπε να φθάσωμεν παρά τήν στενήν είσοδον όπου τού νερό του ποταμού δέν ειχε φθάσῃ εισέτι. Και εζηήθημεν κατάδρακτο, ήμισθα-νεις εις τόν άνοικτόν άέρα.

Πέριξ ήμών εφάνηον τού ίχνη της διαδόσεως της πλημύρας' ή Νείλος ειχεν άποσπρήξῃ, άβήσας παχύ στρώμα βορέου επί τών πέριξ θάμνων και παραχθίων χόρτων. Και ή ύπόγειος στοά κατασχώθη μαζί με τόν άτυχή φίλον μας...

I-T.

Ποιητής και κριτικός

Τί να σάς πῶ, έγω γράφω στίχους για να σκοτώσω τον καιρό και όχι δι' άλλο τίποτα.

Και ή κριτικός επιστρέφω εις τόν ποιητήν τά χειρόγραφα.

— Σά βεβαίω, ότι άν ή καιρός δέν ήτο άθάνατος θα υπήρχε άλλτις να επιτύχτε εις τήν προσπάθειάν σας.

ΚΡΗΤΙΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ
ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Κοράσιο στην ανατολή εφαινε και τραγοΐδιε, κι' ή σφαιριόσις του μουσουρλού κι' ή κτύπος του πετάλου κι' άηθουσιόσις της λιγερής εις τ'ούρανοϋς διαβαίνει

καρδιοκότης τα χροικη' π' άνάμεσα πελάγους—Στέστετε ναΐτες τα κουπιά ναΐτεροι τού τιμώνι ν' άκούσωμε τη λιγερή ντα τραγοΐδι λέει, είντα σκοπός τού κηλαΐδη σ' ίντα σκοπός τού λέει, Κι' ή κόψ' ως ήτο φρόνιμη φρονη' απηλοΐθη.

—Κάμετε ναΐτες τα κουπιά νεφέρια τού τιμώνι κι' έγω κι' άν έτραγοΐδήσα μπρός μοιροΐδ' τ'ο'πα μάνα κοι κύρι έθαπα κι' άδέρφια και ξαδέρφια κι' έχω κι' άντρα βαρναΐφοωστο και βαρνασοω-

—[σημείω] Ξαροστικόν μου γύρεμε από δέν τώχει ή τόπος μήλο άν' την Ανατολή κωδών από τη δύσι π' άρνιας λαφίτσας τού τυρι και του λαγού τού γάλα

κι' όστε να πιάσω τού λαγού. ν' άρμώξωτη λαφίτσα ν' άνέβω την Ανατολή να κατέβω στη δύσι άρρώσθησε ζωροΐσθησε και άλλη γυναίκα πήρε

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η γραφολογία έν Ιαπωνία.

Ένθ' παρ' ήμιν ή γραφολογία μόλις πρό τινων έτών έστυστηματοποιήθη εις ιδιαιτέρον κλάδον, έν Ιαπωνία ύφίσταται από άμνημονεύτων χρόνων. Υπήρχον εκεί και υπάζχον εισέτι οι λεγόμενοι γραφοσκόποι, όστινες επαγγέλλονται να προλέγουν τά μέλλοντα και να διακρίνουν τόν ψυχικόν χαρακτήρα του ανθρώπου έκ της γραφής του.

Οί τοιοϋτοι γραφοσκόποι έχουν μεγίστην λεπτότητα εις τού να διακρίνουν και τά ελάχιστα και δυσδιάρατα σημεία της γραφής. Σας παρασκευάζουν ένα φύλλο χαρτί και ένα μικρόν χρωστίρα και σας λέγουν να διαγράψετε άπλώς μίαν μικράν γραμμην και τίποτε άλλο. Έξ αύτης εις ήθετιν να διακρίνουν τά πάντα αύτοι.

Τό σχήμα, ή διεύθυνσις, τού πάχος, άρκει εις αύτους να διακρίνουν τά πάντα. Λεπτή, εύθεια και κονητή γραμμή δεικνύει κατ' αύτους πνεύμα άποφασιστικόν' λεπτή και καταλήγουσα εις οξύ δεικνύει ροπήν πρός τά πάθη. Άλλα σημεία, εις μόνους αύτους καταληπτά, τούς δεικνύουν τού βίαιον, τήν έτοιμότητα του πνεύματος, τήν φιλοδοξίαν, όλας τέλους τάς άρετάς και όλα τά ελαττώματα. Και αύτά όλα με μίαν γραμμην του χρωστίρα.

Σημειωτέον όμως, ότι ή χρωστίρα παρέχει πράγματι πολλά τεκμήρια προς διάκρισιν του χαρακτήρος, διότι περισσότερον από τήν συνήθη γραφίδα άφίνει τού χέρι του γράφοντος να ενεργή έλευθερώς.

Ίδου λοιπόν ότι οι Ιάπωνες γραφολόγοι είναι και κατά τούτο σοφώτεροι των Ευρωπαϊκών συναδέλφων των, οι όποιοι στηρίζουν τάς γραφολογικάς των έρευνάς και εις κατίας εις τήν γραφήν τήν ποσοποιητήν και βεβαιωμένην, όποία είναι ή δια συνήθους πέννας λαμβανομένη.

Τό ζατριόν εις τά Σχολεία.

Εις πολλά σχολεία της Αγγλίας, των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά εις ήσχηθη μεταξυ των μαθημάτων και τού σκάκι, τού ελληνιστί λεγόμενον ζατριόν, τού παιγνιδι της Γερουσίας των Ζατριών, τού όποιον παιγνιδι έχει μεγάλην υπό-λυσιν και διάδοσιν εις τήν Γερμανίαν.

Εις τήν Γερμανίαν μάλιστα υπάρχει πόλις, τού Στραϊμπεκ, εις τήν όποιαν τού σκάκι από 4—5 αίωνων ήδη άποτελεί τήν μονομνήν όλων των κατοίκων. Δέν υπάρχει άνθρωπος εκεί που να ήν παίζη σκάκι, ούτε σπίτι που να μὴ έχη τούλάχιστον 1—2 σκακιέρες. Γίνονται μάλιστα κατ' έτος και άγώνες σκακιού, διάφορα δέ βραβεΐα απονέμονται επισήμως ύπό της Δημοτικής αρχής εις τούς νικητάς.

Τού πρώτον δέ βραβεΐον είναι μία σκακιέρα, τήν όποιαν αύτοπροσώπως ή δήμαρχος παραδίδει εις τόν... Όλυμπιονίκην του ζατριόν!

Η μνήν αύτη εκληροδοτήθη εις τούς κατοίκους του Στραϊμπεκ από τόν καιρόν των Σταυροφοριών, όποτε εις εύγενής φυλακισθείς διεσκέδαζε τήν μοναξιάν του με τού παιγνιδι αυτό.

Μία κολοσσαία έκδοσις. Συνεπληρώθη ήδη ή νέα έκδοσις του

« Νέου Εικονογραφημένου Λαρούς », ήτοι της Μεγάλης Εικονογραφημένης Γαλλικής Έγκυκλοπαιδείας.

Η έκδοσις αύτη κατά τού πλείστον όφείλεται εις τόν Ωζε, τόν συνετάρον του Λαρούς, συγκυκται δέ από 7 όγκώδες τόμους, έκ 1000 σελίδων έκαστον, με χαρακτήρας πυκνοτάτους, με 46,200 εικόνες, 81 πιννακς χροματιστούς και 489 χάρτας γεωγραφικούς και τοπογραφικούς. Εις τήν συγγραφήν αύτης της Έγκυκλοπαιδείας ειργάσθησαν 400 συνεργάται, οι κατ'ιστοδλου του Κόσμου συγγραφεΐς, ειδικοί διά κάθε ζήτημα.

Έξετυπώθη δέ εις 180 χιλ. αντίτυπα και έστράγησθη ή έκδοσις της δεκα έκατομμύρια φράγκ!

Κατά τών βλαβερών άποτελεσμάτων του καπνού.

Εις ίατρος κατέγινε πολύ να εύρη μέσον τι διά να ελαττώσονται τά κακαστραπτικά άποτελέσματα του καπνού, άφού δέν είναι δυνατόν να αύση αύτη ή μάκρια της άνθρωπότητος. Εβσε λοιπόν ότι τεμαχίον βάμβακος έμποτισμένον με υπερχλωριούχον σίδηρον και παρεθεμένον εις τήν πίπαν, άπορροφά τού μεγαλύτερον μέρος της νικοτιανής και τών άλλων βλαβερών υϋσιών του καπνού. Από καιρού εις καιρόν τού τεμαχίον αύτό του βάμβακος πρέπει, έννοείται, να άνανεοϋται.

Τι κόσμον έχει τού τυρι τού τρώμε.

Ένας ύπομονητικός επιστήμων, ή κ. Αδαμετς, έλαβε τόν κόπον να εξετάσῃ όλον τόν μικροβιόκοσμον τόν ζώντα εις τού τυρι τού τρώμενον.

Δέν είναι άνάγκη να τρομάξῃ κανείς, άκούων ότι υπάρχουν μικρόβια, και έκκατομμύρια μάλιστα, εις τού τυρι τού τρώμενον διότι άν τά μικρόβια αύτά είναι αιτιογόνητα του τυρού, ήλθαδ ή δέν προέρχονται από έξωτερικην ακαθαρσίαν και βρώμην, είναι όλως άβλαβή και συντελοϋν μάλιστα εις τήν πέμψιν και άφομοίωσιν.

Εύρε λοιπόν ή κύριος Αδαμετς, ότι εις τού φρέσκο τυρι, τού μαλακού κατοιούον άναρίθμητα μικρόβια. Εις έν γραμμάριον τυρού μαλακού εύρε τάς πρώτας ήμέρας ύπερ τού έν εκατομμύριον μικρόβια και μετά 45 ήμέρας 2 έκκατ. Όσον πλησιέστερον προς τήν επιφάνειαν του τυρού έκκαεν έρευνός τόσα πολυπληθέστερα μικρόβια εύρισκε.

Ζωα με πολλά στόματα.

Ό δόκτωρ Ζιάδ άνεκοίνωσεν εις τήν Ακαδημίαν των Έπιστημών των Παρισίων μελέτην περί «Πολυστοματώσεως», ήτοι περί της ύπαρξεως πολλών στομάτων εις τινά ζωα.

Είντι γνωστόν τού μυθολογούμενον περί της Φήμης ότι ειχεν έκάτον στόματα, άλλ' ήδη ή δόκτωρ Ζιάδ άποδεικνύει, ότι δέν χρειάζεται να προστρέξῃ τις εις τήν μυθολογίαν όπως άνεύρη παραδείγματα πολυστοματώσεως. Πολλά μεδουσαι (είδος έρπετών) και «ριζόστομα» έχουν πλέον του ενός στόματα. Έν άλλο ζώον Αμερικανικόν έχει 15 στόματα, πλείστα δέ άλλα ζώα, έρπετα ίδίως και σκληροειδή έχουν δύο στόματα ως ή μυθολογούμενος διμορφος Ίανός.

Ηπειρος εις τόν Βόρειον Πόλον.

Ό καθηγητής Ίλαρους παρουσίασεν εις τήν Φιλοσοφικήν Έταιρίαν της Βασιγκτώ-νος μελέτην, διά της όποιας θέλει να αποδείξη ότι εις τόν Βόρειον Πόλον υπάρχει μεγάλη Ηπειρος. Εις τήν ύπαρξιν αύτης της Ηπειρού άγει και ή διεύθυνσις και ή ταχύτης των θλασσίων ρευμάτων, ή ύπαρξις άρχαιοτάτων όγκων πάγων εις τά ΒΑ της Αλάσκας και τού ύψος των κυμάτων παρὰ τήν νήσον Μπέννετ, κατά μήκος της Βορείου παραλλήλου της Αλάσκας και του Αρκτικού Αρχιπελάγους.

Έντεϋθεν άγεται ή καθηγητής Ίλαρους εις τού φιλοσοφικόν συμπέρασμα της ύπαρξεως Ηπειρού εις τόν Βόρειον Πόλον. Άν δέ λάβωμεν υπ' όψιν ότι ή Άρχαελ ειχε προείπη τήν ύπαρξιν άφανούς πλανήτου, άνακαλυφθέντα μετά ταύτα εκεί άκριβώς όπου τών εφραγτάσθη ή άστρονομος, τότε άφείλομεν να άποδεδώσωμεν και τόν ισχυρισμόν του αύτου ως βάσιμον.

I. O. O. O. O. O. O. O.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Η βροχή έπλησσε τας έρειπωμένας τής οικίας πλευράς και από καιρού εις καιρόν του άνέμου ή δύναμις εδιπλασιάζετο. Η κυρά Ματθίλδη ήκουε τας πέτσας τής γήραις οικοδομής να καταπίπτωσι και τούς ήσυχους τοιγμούς των σειομένων δοκίων τής. Αφ' ής στιγμής είχαν αναχωρήσει ο μοναχός Πέτρος, δεν ήκουσε κανένα αντιπερρρόμενον και τέλος ήγέρθη όπως βεβαιωθή, μήπως έπέρασε κανείς. Παράγματι βήματα ήκούοντο από τινος βήματα βραδεία. Τα όποια δεν ήδύνατο να είνε του υιού τής Βόλφερτ, ο όποιος συνήθως έπεριπατεί έλαφρώς και ταχέως. Αίφνης ή θύρα εκρούσθη. "Παπαδό Ισως, ή μήπως κανείς τή έρεσε κακίας ειδήςεις; Με γείρα τρέμουσαν έλαβε τήν λυγνίαν και εξήλθε του δωματίου.

Ακριβώς καθ' ήν στιγμήν ετοποθέτει τήν λυγνίαν εις έν θόλωμα του τοίχου. Ίνα προφυλάξη τήν ολόγη από το ζέουμα του αέρος, ή θύρα εκρούσθη εκ νέου. Τα κτυπήματα ήσαν δυνατά και επίμονα. Ποτέ ο Βόλφερτ δεν είχε κτυπήσει τοιοιτοτρόπως. Έγνώριζε καλώς, ότι ή μήτηρ του δεν ήδύνατο να τρέξη ταχέως και έκείνη διηρωτώ μετ' ανησυχίας.

— Ποίος άρά γε να κτυπά; — Είμαι γ'ω μητέρα! ήκούσθη μία φωνή έξωθεν. "Ανοίξε γρήγορα!

Η Ματθίλδη έσπευσε όσον ταχύτερον ήδύνατο και ανοίγουσα τήν θύραν εκφώνησε: — Δόξα τω Θεώ ότι σε βλέπω Βόλφερτ!

Αλλά γιατί έρχεσαι...

Δεν εξηκούσθησεν όμως διότι ο υιός τής εισήγγετο με όρμη. "Πο άσπετής. Το ύδωρ έρεεσεν από τά ένδύματά του και έφερε, καθώς εκαιόντο, ένα άνθρωπον, τυλιγμένον έντος μανδύου επί των ώμων του. "Ισως μάλλον να μή ήτο άνθρωπος, αλλά δέμα έμπορευμάτων. Πλήν προτού δυνήθη να ερωτήση ή Ματθίλδη, ο Βόλφερτ εφώνησε: — Δι' όνομα του Θεού, μητέρα, κλείσε τήν πόρτα.

Η ανησυχούσα γυνή, εξεπλήρωσε τήν επιθυμίαν του υιού τής; τόν όποιον και ήκούσθησε φωτίζουσα τά βήματά του διά τής λυγνίας. Ο Βόλφερτ εύρίσκει τώρα εις τό δωμάτιον, τό όποιον έκείνη πρό όλίγων ήγειν έγκυαλίπει και απέθεσε τό δέμα επί του δαπέδου, τό όποιον εγένευσεν από τά σταζόντα νερά.

— Έλα κοντά με τό φως, μητέρα, παρεκάλεισεν ο Βόλφερτ, και ή μήτηρ έπληρώσασε. Τότε αφήρησε τόν μανδύον και είπε πρην ή μήτηρ του ερωτήση τι.

— Είνε ένας άνθρωπος, τόν όποιον έσωσα. Όλίγον έλλειψε να πνιγθώ και να πνιγώ και εγώ μαζύ του.

— Πώς λοιπόν; ήρώτησεν ή Ματθίλδη.

Αλλά ο Βόλφερτ δεν άπήντησεν. "Ιστατο συνεσταλμένος, όταν αφήρησε τόν μανδύον και παρετήρησε τό ύπ' αυτόν ανθρωπίνον σώμα και είδεν ότι ήτο γυνή πολυτελή έσθήθη φορούσα.

Οι βραχιόνες τής γυναικός ήσαν δεδεμένοι επί του σώματος διά μεταξίνων δεσμών και αι γείρες φασάτους ήσαν δεμένοι. Μήτηρ και υιός ανέδωκαν κραυγήν εκπλήξεως όταν παρετήρησαν τούτο. Ο τελευταίος έκοψε τά δεσμά και ή μήτηρ του γονυπετήσασα παρά τό σώμα έλευ τόν επίδεσμον μικρού πύλου και εφώνησε.

— Είνε γυναίκα, Βόλφερτ!

— Πόσον είνε ώραία! εκφωνεί ούτος ενώ άνήγειρε τήν κεφαλήν μετά μεγίτης προσοχής και ετοποθέτει ύπ' αυτήν έν προσκέφαλον. — Πόσον είνε ξανθά τό μάλλιόν τής! — εξηκούσθησε μετά θέμερα, ενώ έδοθή τήν μητέρα του ή όποια διηυθέτει τούς μακρούς βυστρούγους και έλευ μακρόν μανδύον με τό όποιον τής άγνωστου γυναικός τό στόμα ήτο φραγμένον ο Βόλφερτ εκράται μίαν τών χειρών τής νεας, θέλων να θερμάνη αυτήν διά τής πνοής του και αιφνιδίως εφώνησε περιούλωτος.

— Μητέρα, είνε ψυχρά ως πτώμα. Απέθανε μου φαίνεται.

— Φέρε δώ τό κροσθάτι μου μαζύ με τά σκεπάσματα, βάλε φωτιά εις τήν θερμάστρα και φέρε τήν κοντά να ζεσταθώ, είπεν ή Ματθίλδη, ή όποια ήνοιγε έν κινώτιον, και εξήγαγεν εκ τούτου διάφορα ένδύματα. Ο Βόλφερτ εζετέλεσε προθύμως τας παραγγελίας τής και ενώ τό πυρ ήναπτε, λέγει προς αυτόν ή μήτηρ του.

— Πήγαίνε τώρα απ' εδω και άμα σε φωνάξω.

Ο Βόλφερτ εδίστασεν, όταν όμως γύρισε πίσω, έκείνη που επανέλαθε.

— Πήγαίνε λοιπόν!

Τότε εξήλθεν ούτος άκροποδητή ρίπτων τελευταίον βλέμμα επί του ώχρού προσώπου τής γυναικός, ή όποια Ισως να ήτο νεκρά.

Εξήλθεν εις τόν διάδρομον και έμεινεν εκει άφωνος, στήριζόμενος επί του τοίχου, σκεπτόμενος τά συμβάντα. Η ένδυμασία τής νεας, τά δεσμά με τά όποια ήτο δεμένη, καθίστων τούτον περιέρον. Είς μάτην διηρωτώτο, πώς συνέβη να μεταμορφωθώ ο άνήρ εις μίαν γυναίκα. Τό συμβάν τούτο τόν ετόμαζε διότι ήτο δεσποδαιμόνων όπως και όλοι οι άνθρωποι τής εποχής του. Διηρωτώτο μήπως ο Σατανάς, του όποιου τό όνομα ποσάκις είγεν επαναλάβει τήν νύκτα έκείνην, απέφασε να τόν φέρη εις καμμίον δυστυχίαν μέσον τής ωκείας έκείνης άγνώστου; Ταύτα διαλογιζόμενος έτρεμε και ήκουε τούς δόνοντας του συγκρουόμενους. Αιφνιδίως ή θύρα ήνοιγή. Οι φθοί του άμέσως επιστατάθησαν. "Αδύνατον

βεβαίως να εισέλθη τώρα, και έπληρώσασε. Η μήτηρ του τόν ήρώτησε.

— Σ'ω είσαι Βόλφερτ; Έβγαλες τά βρεμμένα σου ρούχα;

Ο Βόλφερτ ήτοιμάζετο να ψευσθή, κατέπνιξεν όμως τό "ναί", μη θέλων να απατήση τήν μητέρα του, και ήρώτησε: — Είμπορώ να έλθω μέσα, μητέρα;

— Όχι άκόμη! άπήντησεν έκείνη.—Μά βγάλε λοιπόν αυτά τά ρούχα που σταζουν νερό. Θα πουντάρης! Θα ερωτήσης!

Η θύρα εκλείσθη εκ νέου και ο Βόλφερτ εκέφυθη ότι ήτο ανάγκη να αλλάξη.

— Αλήθεια βεβήγαυσα, διελογίσθη.—Α! όχι ή γυναίκα αυτή δεν είνε δυνατόν να έχη σταλή από τήν κόλασιν! Είνε τώσον όραία!

Και συνεμφορώθη με τήν φρόνιμον τής μητρός του παραγγελλίαν.

Όταν τέλος προσεκήλυθη εις τό δωμάτιον, ή άγνωστος εκειτο επί στομαχίης παρά τό πυρ τής θερμάστρας, με μάλλινα σκεπάσματα κεκαλυμμένη. Μία σκούφια τής μητρός του έκουπτε τούς ξανθούς βυστρούγους. Οι όφθαλμοί και τό στόμα ήσαν κλειστά.

— Μητέρα! εφώνησε με περιεπαθή τόνον, απέθανε λοιπόν;

— Όχι, παιδί μου! άπαντ' έκείνη. Ζή χάρις εις τόν Ίησούν Χριστόν, τήν Παναγίαν και τούς άγιούς! Ζή, έν και δεν ώμίλησεν άκόμη, ούτε ήνοιξε τά μάτια.

Ο Βόλφερτ εγονυπέτησε παρά τήν κλίνην, προσεπάθησε ν' άκούση τήν άναπνοήν. Είς μάτην όμως! Έκλινε τήν κεφαλήν περισσότερον εις τόν τρόπον ώστε αι παρειάι αυτού ήγγίζον τας ιδιάς τής. Τώρα ήδύνατο μίαν πνοήν έλαφροτάτην και περιούλωτον άνεμώσασε: — Ναί! Ζή!

Και έμεινεν εκει γονυπετής, μαγευμένος εκ τής ούρανιας καλλονής, ως εμαρμόνητος, έως ότου ή φωνή τής μητρός του άφύπνισε τούτον.

— Βόλφερτ! Έλα Βόλφερτ! Δεν άκούεις; Τρεις φορές σ' εφώνησα να καθήσης να φαγή.

Ο υιός τής ήγέσθη, εκάθησεν επί καθίσματος παρά τήν μικράν τράπεζαν επί τής όποιας ή γραιία μήτηρ του είγεν αποθέσει πινακίον ζωμού, πλήν δεν ήκουον ότι τω έλεγεν ή καλή του μήτηρ περί τής επισκέψεως του μοναχού Πέτρον και περί τών ανησυχιών τής. Τη ένεργεία τής θεομότητος του ζωμού και τής θερμάστρας παρά τήν όποιαν εκάθητο, τά μέλη του ανέλαβον και πάλιν τήν συνήθη αυτών ευκινήσασιν, αι γείρες και τό σώμα του δεν ήσαν πλέον ψυχρά και με ήσυχον γράζαν έδωλεπεν ή μήτηρ τόν υιόν τής άνήρωτον και δροσερόν ως πρότερον. Με ύπομονήν συνεκράτει τας ερωτήσεις τής, τώρα όμως καθήσασα από τούς φόβους τούς όποιους συνέλαβε διά τήν υγίαν του, και θέλουσα να κορήσ τήν περιέργειάν τής, τόν ήρώτησε τί συνέβη τό όποιον τόν εκάμε να έλθη τώσον άργά και πώς είγε σώσει τήν νέαν έκείνην.

— Θα σου είπω μητέρα! άπήντησεν ο Βόλφερτ και έγεροθείς ήκούσθησε ταύτην παρά τήν άγνωστον. Η γραιία έψαυσε ταύτην επιμελώς, ίνα ίδη άν διετήρησεν τήν θερμότητά τής και έπειτα εκάθησε λέγουσα: — Κάθισε λοιπόν να μου είπης.

Ο Βόλφερτ εκάθησε και ήρχισεν ως άκολουθώς:

— Έσκόπειον να επιστρέψω εις τήν πόλιν τήν μεταμορμωμένην, διότι επρόβλεπα τρικυμίαν με άνεμον. Τό παιδί όμως που με βοήθει δεν ήτο καλά και απεφάσισα μαζύ με άλλους λεμβούγους να διανυκτερεύσωμεν εκει όπου εΐμεθα. Έσυλλογίσθημ, ότι θα ήσο άνήσυχος, μητέρα, αλλά τί να κάμω; Έγκυμα πλαγιάσει, όταν μία ψαρού μεζ εφώνησεν ότι ένας άνθρωπος εκτύπησε τήν πόρτα τής και τής είπε να του βρξ ένα βραχιόνη να τόν περάση από τό άλλο μέρος. Σηκωθήκαμε κυττάζαμε τόν καιρό, είδαμε τά κύματα και τής είπαμε ότι δεν ήτο δυνατόν με τή φουσκοθαλασσία να γίνη ταξείδι για τό Βάλιγκ, όπου ο ξένος τής ήθελε να περάση. Η ψαρού έφυγε αλλά μετ' όλίγων επέστρεψε, λέγουσα, ότι ο ξένος επέμεινε και προσέφερε αρκετά χρήματα εις τόν βαρκάρη, ο όποιος θα ανέλαμβανε να του κάμη έκείνη τήν εκδούλευσι. Ημείς ήρνούμεθα και όταν ή γυναίκα επέστρεψε και τούτην φοράν, εγώ τήν ήκούσθησα διά να διηλιθώ με αυτόν τόν κύριον.

Όμιλησα μετά του ξένου, ο όποιος έφορει μακρόν επανωφόριον και έφαινετο μεγάλος αυθέντης. Μοι προσέφερε τώσα χρήματα ώστε απεφάσισα να μνησινδυνεύσω και να αναλάβω τό νυκτερινόν ταξείδι: τό όποιον μοι επρότεινε. Απεφάσισα διότι είνε γεμύματα τώσα και δουλείες δεν υπάργουν. Εκτός τούτου ο πόλεμος έτελειώσασε και ενώ πρότερον μάς επλήρωνον με χρυσάφι τώρα μολίς μάς δίδουν δεκάρας. Όπωςόφητε αντέτεινον εισέτι και έκείνος μοι προσέφερε περισσότερα και περισσότερα έως ότου εις τό τέλος συνεφωνήσαμεν. Ο βοηθός μου όμως ήτο άρροστος. Μόνος να αναλάβω, ήτο αδύνατον. Τότε προσεπάθησα να καταπέσω ένα από τούς συναδέλφους μου να με βοηθήση, κανείς όμως δεν απέφασιν, ούτε αυτός ο φίλος μου Λδοδ, και ο καιρός έγειροτόσσευε. Με μεγάλην μου λύπην λοιπόν, είπον εις τόν ξένον ότι έπεσε να περιμένη, διότι μονάχος δεν είμπορούσα να διευθύνω τό πλοίον. Τότε έκείνος μοι υπεσέθη περισσότερα χρήματα και μου είπεν ότι ήτο ικανός να με βοηθήση ο ίδιος. Τοιοιτοτρόπως συγκατετέθη.

— Βόλφερτ, Βόλφερτ! και δεν έσυλλογίσθης έμένα;

— Ίσα, ίσα, γιατί σε έσυλλογίσθην, ερσιψοκινδύνευσα. Ηθέλον να κερδίσω χρήματα χάριν σου και ήλιπζον ότι οι άγιοι θα με εβοήθουν... οι σύντροφοί μου δεν ήθέλησαν να με βοηθήσουν, ούτε για να βγάλω τήν λέμβον από τόν λιμένα. Έβ-

λεγον ότι δεν ήγγύον να συντελέσουν ποσώς εις τήν καταστροφήν μου. Έκαμα λοιπόν μόνος ό,τι είμπορούσα, ο δε ξένος μου είπεν ότι θα μεταβή να καλέση ένα φίλον του ο όποιος εύρίσκειτο εκει πλησίον. Διά πρώτην φοράν τόν ήκουον να όμιλή περί φίλου του, και κατ' άρχας εκέκρυθη ότι είνε τήν προσφάν ταύτην δια να φύγη και να μήν επιστρέψη, φοβήθεισ προφανώς, βλέπων πόσον μεγάλη ήσαν τά κύματα και πόσον όρημνικώς εκύλει ταύτα ο άνεμος. Ηπατήθην όμως εις τούτο, διότι μετ' όλίγον τόν ήκουσα να με καλή. Μέσα εις τό σκοτάδι και άπησυχολημένος όπως ήμην να σύρω τήν λέμβον μου δεν παρετήρησα τήν επάνοδον του και με παρεκάλεσε να τοποθετήσω έντος τής λέμβου τόν συνταξιδιώτην του. Με είπεν ότι, ο φίλος του ήτο άσθενής και ήτο ανάγκη να τόν μεταφέρη άμέσως. Παγαματικώς ο άνθρωπος τόν όποιον έφερε μαζί του τυλιγμένον έντος μανδύου, ήτο έντελώς ακινήτος και εις τήν κατάστασιν έκείνην τόν ετοποθετήσαμεν έντος τής λέμβου, ο ξένος εκάθησε πλησίον του προφανώς πεσίλωπος και τετραγυμένος και παρ' αυτόν ετοποθέτησεν έν σανίδιον τό όποιον έφερε. Έγώ τόν παρεκάλεσα να λάβη θέσιν παρά τό πηδάλιον και να διευθύνη, τούτο έπραξε προθύμως, δεν είπεν, όμως τίποτε όταν τώ συνετέθη να παρακαλέση τούς άγιούς να μεζ βοηθήσουν εις τήν δεινήν έκείνην περίπτωσιν. Αυτό τό ένθυμούμαι τώρα. Η θαλάσσα ήτο τρομερά, τά κύματα ύψουστο ώσαν κολλοσοί έξω από τόν λιμένα, ο νοτιοδυτικός άνεμος έπνεε σφοδρότατος. Και εκτός τούτου έπιπτε βροχή και τό ψύχος ήτο υπερβολικόν ο ξένος πραγματικώς έγνώριζε να διευθύνη τό πηδάλιον, και εκ τούτου μεν απ' ενός, απ' έτέρου δε τή βοήθεια τών άγιων και τών προσευχών σου Ισως, μητέρα, διευθυνόμεθα ακινδύνως καίτοι επιπόνως εις τήν Βάλιγκ.

Από καιρού εις καιρόν, ελάμβανον εγώ τό πηδάλιον και τότε ο ξένος έσπευδε και εκάθητο παρά τόν άσθενή φίλον του, τόν όποιον οι διηκείς τιναμοί του πλοίου, εκύλιον δεξιά και άριστερά. Για να μη συμβαίνει τούτο ήρωγιάσθη ο ξένος να τόν δέση με σχοινίον. Η φροντίς του αυτή και ή σκέψις ότι ένας δολοφόνος δεν έχει κανένα λόγον να φέρη μαζύ του ένα πτώμα, με ήμπόδισεν να σκεσθώ ότι ο ξένος μου προσέφερε τώσα χρήματα διά να διαφυγή τήν καταδίωξιν του σώμου. Εκτός τούτου από τινος ήκουον μίαν λεπτήν φωνήν να εξέρρηται από τό στόμα του άσθενούς, και δεν άμφεβαλον πλέον ποσώς ότι ο τυλιγμένος άνθρωπος ήτο άσθενής. Ο ξένος μάλλον με έβεβαίωσε ότι αι φωναι έκείνης ήσαν αποτέλεσμα τών παραληρημάτων του περυστού. Τέλος με τήν βοήθειαν του Θεού εφθάσαμεν εις τήν ακτήν και εκει έδεσα τό πλοιάριόν μου επί πασσάλου. Ο ξένος έεριψε πρώτον εις τήν γήν τό σκκιδίον και έπειτα ήθέλησα να τόν βοηθήσω να αποδιάση τόν φίλον του. Αυτός όμως δεν έδέχθη αυτην τήν ύπηρεσίαν μου. Τόν άνήγγειρε μόνος, εστράφη τούτον εις του βραχιόνος τήν γωνίαν, εξήλθε βραδείως και προσεκτικώς από τήν λέμβον και έσκήμασε τόν άσθενή εις τόν ώμόν του. Τώρα δύνασαι να φαντασθής μητέρα, πόσον ετρόμαξα όταν είδον αιφνιδίως τόν ξένον να κλονισθί και να πέση ο άσθενής από τόν ώμόν του. Ο ξένος εκράτησε τούτον, πλην έχασε τήν ίσοροπίαν του και άμφότεροι εύρέθησαν έντος τής θαλάσσης. Περίτρομος εκραύγασα και χωρίς να σκεσθώ τί κάμω, ήρπασα τό μαξιόν μου και έκοψα τό σχοινίον με τό όποιον είχον όδεσε: εις τήν ξηράν τήν λέμβον μου. Ναί, έκαμα! τούτο ώθουμένος από ένστικτον ή από μίαν εμπνευσιν τών άγιων.

Η λέμβος τώρα εύρίσκειτο εις τήν διάθεσιν τών κυμάτων και ήκούσθη βεβαίως τήν αυτήν διευθυσιν, τήν όποιαν και οι πεσόντες, τούς όποιους μέσα εις τό σκότος δεν ήδύναμην να βλέπω. Αιφνιδίως τό πλοίον προσέκρουσεν εις έν πώμα. Έκωπα εις τό πλευρόν του πλοίου και διά τών χειρών έψαυον τής κάκεισε, δεν εύρον όμως τίποτα. Διά δευτέραν φοράν τό πλοίον προσέκρουσε και τήν φοράν ταύτην ή γείρ μου έψαυσεν έν πώμα τό όποιον ήτο ανθρωπίνον σώμα. Μετά μεγάλης αγωνίας και κατόπιν ανηκούστων προσπαθειών, διότι τά κύματα με εκτύπων, ανεβίθασα τό σώμα εις τό πλοίον. Μετ' όλίγον τή βοήθειά του Θεού εφθάσα εις τήν ακτήν και έδεσα τήν λέμβον. Επειτα έλαβον τόν άνθρωπον, τόν όποιον έσωσα, και έσπευσα εδω. Μόνος με τόν Λάιν Κούτερ διηλιθσα εις τόν δρόμον. Και τώρα ο άνήρ μεταμορφώθη εις γυναίκα. Ο ξένος ο όποιος μοι υπεσέθη τώσα χρήματα και ο όποιος Ισως να ήθελε να απαγγή τήν νέαν ταύτην παρά τήν θελσίην τής, θά επνήγη.

Μετά μεγίτης εκπλήξεως, ήρξατο ή Ματθίλδη του υιού τής τήν άφίγησιν, καιτοι δε ο κίνδυνος τώρα του υιού τής είγε παρελθει, διετήρει εισέτι σημάδα τής ανησυχίας τής. Και τώρα έλεγεν εις τόν Βόλφερτ ότι τά ένδύματα τής άγνωστου επρόδιον ότι κατήγετο από μεγάλην οικογένειαν και τής είδειξε μίαν χρυσήν ζώνην ή όποια εφαινετο να είνε μεγάλης αξίας, ως και μίαν χρυσήν άλυστον τήν όποιαν ή νέα έφερε εις τόν λαμόν τής. Μήτηρ και υιός ενκοκύνον τας σκέψεις των διά τό συμβάν. Τώρα μεν έλεγον ότι ή γυνή ήτο μία νέα, τήν όποιαν ο ξένος είγε κλέψει, τώρα δε συνεφώνουν ότι ο ξένος έκείνος ήτο δρογανον του πονηρού, ο όποιος είγε προσέφερε πολλά χρήματα εις τόν Βόλφερτ, διά να δελεάση τούτον να ομολοκινδυνεύση τήν ζωήν του και να χυθί μεταβάνον εις τήν αιώνα κόλασιν άμετανόητος και ότι ο Σατανάς εφάδ δεν κατώσθωσε χάρις εις τήν επιείθειαν τών άγιων να απολέση τόν Βόλφερτ, αφήκεν εις αυτόν τήν γυναίκα έκείνην διά να τόν καταστρέψη επί τής γής.

Αυτή κυρίως ήτο ή γνώμη τής γραιίας καιτοι ο Βόλφερτ διετινέτο ότι δεν ήτο δυνατόν ή άγνωστος νέα να είνε κόρη τής κοιλώσεως και ύπεστή-

ρίζεν ότι θα είγε κλαπή από τόν ξένον και ότι θέλουσα να διαφυγή από τας γείρας του εροήθη εις τήν θαλάσσαν επίπτης. Τέλος συνεφώνησαν να διατηρήσουν τό πώμα μυστικόν έως ότου μάθωσιν από τήν ιδίαν άγνωστον ποία ακριβώς ήτο και συμβουλεύσασιν διά τά καθέκαστα τόν μοναχόν Πέτρον. Τό πολύ ήδύνατο ο Βόλφερτ να άνακρινώσθη ότι είγε σώσει: μίαν νέαν κινδυνεύουσαν να πνιγθί.

Ο Βόλφερτ δεν εφαινετο διατεθειμένος να αποσυρθί, ή μήτηρ του όμως επέμεινε να μεταβή εις τό δωμάτιόν του και να κοιμηθί. Τοιοιτοτρόπως εξήλθεν, άφου και πάλιν προσέφησε τήν νέαν και εκάθησε τήν μητέρα του. Τότε ή γραιία προητομασθή να διανυκτερεύση επί τής έδρας τής διά να δύναται παρ' όλους τούς ένδοσιαμούς τής να περιποιηθί τήν άγνωστον, ώσαν να ήτο αληθινή τής κόρη.

Αίαν ένωρίς τήν επομένην, ο Βόλφερτ, ο όποιος εκοιμήθη ανήσυχως, ήγέρθη και εξήλθε τής οικίας. Μετέβη εις τό μέρος όπου τήν προηγουμένην έσπέραν, είγεν αφήσει τήν λέμβον του και έφερε ταύτην εις τό σύνθησε μέρος όπου εστάθμευσε, έπειτα επανήλθεν εις τήν οικίαν πρην άκόμη σκωσιν ανθρωποι εις τούς δρόμους τής πόλεως. Ηκροσθή μετ' προσοχής, ίνα ίδη άν ή μήτηρ του είγεν εξυπνήσει, μη άκούων όμως καμμίαν κίνησιν, απέφασε να περιμένη έως ότου τόν καλέση ή Ματθίλδη.

Η άπόφασις του αυτή δεν διετηρήθη επί μακρόν. Δεν ήδύνατο να αντιστή κατά τής επιθυμίας του να επανίδη τήν νέαν και μετά προσοχής ήνοιξε τήν θύραν. Η προνοητική μήτηρ του είγε πληρώσει εκ νέου τήν νύκτα τήν λυγνίαν με έλαιον, και εκαιεν αυτή εισέτι: επί τής τραπέζης ή ίδια δε γραιία κατεπονημένη εκ τής μακρας αυτηνιάς εκοιμώτο επί τής έδρας τής. Ο Βόλφερτ έλαγς τήν λυγνίαν επλήρωσεν εις τήν κλίνην, επί τής όποιας ή ξένη ήτο εξηπλωμένη και εκκλινεν επί αυτής τήν κεφαλήν του. Έξή! Ηκουε τήν έλαφρον άναπνοήν τής. Μακρόν έμεινεν εις τήν θέσιν έκείνην, θαυμάζων τήν ώραίαν μορφήν ή όποια ανεπαυετο υπό τά σκεπάσματα. Κατά πρώτον εφοβήθη μήπως τήν εξυπνήσει, έπειτα ύπερεπεθύμει να ίδη τήν στιγμήν, κατά τήν όποιαν θα ήνοιγε τούς οφθαλμούς. Η επιθυμία του εξεπληρώθη, όχι όμως και καθ' έν ήλιπιζε τώσον. Όταν ήνοιξε τούς οφθαλμούς, έστρεψε τούτους περίε μετ' εκπλήξεως, έπειτα αναδύσασα κραυγήν, μεστήν ανησυχίας εκρούθη υπό τά σκεπάσματα. Καί ή Ματθίλδη εξυπνήσασε και ήγέρθη περίτρομος. Όταν όμως είδεν ότι ο υιός τής ήτο εκει, ήσύχασε και έσπευσε προς τήν άγνωστον, προς τήν όποιαν ώμίλησε μετά γλυκύτητος. Η ξένη τώτε συνήλθε και αφήρησε τά σκεπάσματα από τό πρόσωπόν τής.

— Δεν έκαμας καλά, Βόλφερτ, να είσαι εδω και να τρομάξης τή γυναίκα. Βλέπεις ότι ζή, αλλά δεν έννοει ότι τής λέγω. Όμιλει γλώσσαν τήν όποιαν δεν ήκουσα ποτέ: ώστε τίποτε δεν ήδυνήθη να τής είπω ή να τήν ερωτήσω. Έβεβαίωθη όμως ότι δεν είνε απεσταλμένη εκ του πονηρού, διότι τής παρουσίασα τόν σταυρόν και τόν εφίλησε.

(Ακολουθεί)

(Ματάφρασις εκ του 'Ολλανδικού) Ρουτλάνδος

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Ο τρόμος τών άκροατών

— Και δεν έβεβαίωσες όλίγον τήν πρώτη φορά που εκάμας λόγο; — Από τί να βεβαίωσας; — Από τό πολύ άκροατήριον.

— Όλοι άμα άκουσαν πώς θα μιλήσω εγώ εφυγαν.

Ζήτημα έθιμοτυπίας

— Δεν ήμπορώ να έννοήσω πώς απεβλήθη από τόν στρατόν διά παραβασιν έθιμοτυπίας—ήρώτα κάποιος φίλος τόν άποστρατευθέντα ταγματάρχην X.

— Ναί δια παραβασιν έθιμοτυπίας. — Καί πώς; — Απλούστατα! διότι εθύρωσα τά νωτά μου προς τόν εχθρόν.

Ο καλός μάγειρος

— Έχεις ιδέαν από μαγειρικήν; — Βέβαια και πολύ μάλιστα! ήμουν μάγειρος εις του κυρίου και τής κυρίας Σ.

— Και γιατί σε έδιωξαν; — Δεν με έδιωξαν με άφηναν, απέθαναν και οι δύο.

Ανέβαινε διαρκώς...

— Έμαθα σήμερον μίαν πολύ περιεργον ιστορίαν διά τόν φίλον μας τόν Β, μου τήν είπε ο άμαξας μας. — Τι ιστορία; — Ανέβαινε εις ένα λόφον ύψηλόν και ολο ανέβαινε, ανέβαινε ψηλότερα και δεν επέστρεψε βίβλου πλέον.

Διαδαύρωσις ερωτήσεων

Εκείνος: — Υπόθεσε, ότι σεσις είσθε άνδρας και εγώ γυναίκα, θά με εφιλούσατε; Εκείνη: — Εσώρω και εγώ; Εσείς τι θα εκάνατε άν εγώ ήμουν άνδρας και σεσις γυναίκα;

ΛΑΙΚΑ

Η Φουρνολενιά
(Παραμύθι νησιώτικο)

Μιά φορά κ' ένα καιρό ήτανε ένας βασιλέας, και στο παλάτι του απέναντι ήτανε ο φουρνος της Φουρνολενιάς. Μιά μέρα λοιπόν επήγε στο φουρνο μια γοργά και της ζήτησε ελεημοσύνη· ή δε Φουρνολενιά της έδωσε. Η γοργά άμα το πήρε της λέει: — Θα γίνης βασίλισσα, κόρη μου. Ο Βασιλέας που ήτανε στο μπαλκόνι τήκουσε και κάθε πρωτ της έλεγε της Φουρνολενιάς: — Θα γίνης βασίλισσα Φουρνολενιά, αυτή δε το έλεγε: — Που ξέρεις καμμιά φορά βασιληά μου. Κάθε λοιπόν αυγή έβγαινε ο Βασιλέας στο μπαλκόνι και κορούδευε την Φουρνολενιά. Μιά μέρα ο Βασιλέας έφυγε για δουλειάς της πολιτείας και θά πηγαινε στη πόλι. Η Φουρνολενιά μόλις τόμαθε παίρνει τα μπαούλα της και πηγάζει αυτή στην πόλι πλιό μπροστά από το βασιλέα. Πήγε στην πόλι και νοίκιασε το σπίτι που ήτανε απέναντι στον κερρνεέ που πηγάζανε τα πριγκηπόπουλα. Έπιασε άμέσως και σιγύρησε το σπίτι βασιλικά και αυτή φόρεσε τα στολίδια της και περίμενε να πάη ο Βασιλέας. Πήγε λοιπόν καμμιά φορά ο Βασιλέας εκεί. Βρέ να είναι αυτή ή Φουρνολενιά, είπε άμα την είδε, αλλά μπζ, έλεγε, εκείνη ήτανε φτωχιά. Λοιπόν σιγά-σιγά άγαπηθήκανε. Αυτός όμως δεν φανερώθηκε, αλλά είπε ότι είνε παγκρατευτής. Έκάνανε ένα άγορι και το βγάλανε Πολίτη· άφ' ου λοιπόν έμεγάλωσε λίγο ο Πολίτης, ο παγκρατευτής δηλαδή ο Βασιληάς είπε ότι θά πάη στη Βενετία για δουλειάς του και χάρισε στον Πολίτη ένα σπαθί διαμαντένιο, και στην Φουρνολενιά ένα τάσι φλουριά και της είπε ότι θά ξαναγυρίση. Πριν όμως φύγη ο Βασιλεύς, έφυγε ή Φουρνολενιά και πήγε στην Βενετία νοίκιασε ένα καλό σπίτι στολίσθηκε πάλι και έκουψε τον Πολίτη. Άμα πήγε κεί ο βασιλέας την είδε και έτριβε τα μάτια του, αυτή δεν είνε ή γυναίκα μου έλεγε, αλλά πάλι έγω την άφησα στην Πόλι, δεν είναι αυτή. Έπιασε λοιπόν σαν παγκρατευτής σχέσεις με τη Φουρνολενιά μείνανε πολύ καιρό μαζί όπου έκανε ένα γιο ή Φουρνολενιά και τον βγάλανε Βενέτη. Έπειτα λοιπόν από λίγο ο Βασιλέας έφυγε για την Βαβυλωνία και έχάρισε στον Βενέτη ένα διαμαντένιο σταυρό και στην Φουρνολενιά ένα τάσι φλουριά και της είπε ότι θά γυρίση.

Η Φουρνολενιά πάλι μαζί και δυο σηκώνεται ή καλή σου και πηγάζει πιό μπροστά από βασιλέα· νοίκιασε πάλι ένα καλό σπίτι· στολίσθη και περίμενε, άφ' ου έκουψε τα παιδιά της. Την βλέπει ο Βασιλέας κ' έτριβε τα μάτια. — Μα αυτή δεν είνε ή γυναίκα μου; αλλά μπζ δεν είνε αυτή. Έπιασε πάλι σχέσεις και κάνανε μια κόρη τη Βαβυλωνιά. Άφ' ου κάθησε λίγο ο Βασιλέας έφυγε για την πατρίδα του και για να μην τά πολυλογώ χάρισε στην Βαβυλωνιά μια διαμαντένια ποδιά, και στην Φουρνολενιά ένα τάσι φλουριά. Άμέσως φεύγει ή Φουρνολενιά και πήγε στο φουρόν της. Φόρεσε τα παλιά της ρούχα, έκουψε τα παιδιά. Ήθε και ο Βασιλέας και καμμιά φορά θά παντρευότανε μια πριγκηποπούλα. Η Φουρνολενιά ντύνει τα παιδιά της τα ρούχα και τα χαρίσματά τους και τάστειλε στο παλάτι άφ' ου τά συνεβούλευσε να πηγάζουν κατά ηλικιάν άμα φθάσουν στην σάλλα πρώτος ο Πολίτης να φωνάξη δυνατά για να τον άκούσουνε: Βενέτη! Ο Βενέτης να πη άρίστη, Πολίτη, τότε να του πη ο Πολίτης. «Πρόσεξε Βενέτη να μην λερώση την ποδιά της ή Βαβυλωνιά, γιατί θά μζ δείρη ή μυιά μου ή Φουρνολενιά.» Πήγανε λοιπόν τα παιδιά και τάπανε αυτά ή μάνα όμως του βασιλέα ίδε τα στολίδια και φώναζε τον γιο της και το ύπε. — Αυτά τα στολίδια δεν είνε δικά σου, παιδί μου; — Ναι, μητέρα, έγω άγάπησα μαζί νεα στο ταξείδι μου. Τότε εζήτησαν τα παιδιά και άνεκαλύφθη το γενόμενον. Άμέσως λοιπόν διώχνουνε την πριγκηποπούλα και πέρνει την Φουρνολενιά γυναίκα ο Βασιλέας και έτσι αυτή έγενε βασίλισσα, όπως της είπε ή επαιτίσση.

Εστάλη υπό του κ. Α. Μπούχλα

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΠΕΣΟΝΤΟΣ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΛΕΩΝΙΔΑ

Που βλέπεις και τί σκέπτεσαι και ποιός ο λογισμός σου; ποιό το μικρό παράπονο που λυώνει τη καρδιά σου; ποιός είν' ο πόνος Σ' ο κρυφός που στο χαμογελό σου, βγαίνει γοργά σαν κεραυνός και λάμπει σ' τη θωριά σου;

Τί στέκεις και δεν μου μιλάς έτσι μαρμαρωμένος, δεν παίζεις τ' άγειλάκι σου να πής το μυστικό σου, να πής τον πόνο το κρυφό, μα και το όνειρό σου που φτερουγίζει σαν σκιά σ' τ' αιδέριο μετωπό σου;

Μα που πετᾷ με τα γοργά κι' δλόγρυστα φτερά του ο νους σου; σε ποιά όμορφη, σε ποιά γαλανομάτα π' άφίνεις γύρω σου τιμάς και δόξα σου και πλούτη τα μυρωμένα νειάτα σου για να γλυκό φιλή της;

Νοιώθω, χρυσέ σταυραετέ, άτιμητο ξεφτέρι, που φτερουγίζουν γύρω σου στο άσπρο μετωπό σου, άρματωλίκια, λεβεντιά, ταμπούρια και τουφέκι λημέρια σ' τη Ροδόπη μας σ' τες κρυσταλλένιες βρούσες να σου όρχεται από μακρού άνα γλυκό τραγουδι που συνεπέρνει της ψυχές της φέρνει σ' άλλους κόσμους, τραγουδ' όνειροφάνταχτο από άγγέλου στόμα το τραγουδεί ή λεντεριά μαζί με μια Νεράιδα ντυμένη σαν τον ουρανό μ' ένα σταυρό σ' τα στήθια πο κρίνα άπριλιάτικα κι' άσπρα σαν την άλήθεια. Άκου πώς γλυκοτραγουδεί, χρυσά λουλούδια μάζουν φτερά για να σου κάμουνε να πᾷς με τους άγγέλους και να σε στεφανώσουνε, μ' άμάραντο στεφάνι. Και πριν πετάξης ύψηλά να πᾷς με τους άγγέλους Νοιώθω να τρέχ' από μακρού άνα Μαυροφορμένη για να σου δώσ' ένα φιλή, αιώνιο στολίδι.

ΔΙΟΝ. ΚΟΥΤΣΟΥΚΑΛΗΣ

Ρωμηός κι' Όθρηός
(παραμύθι ελληνικό)

Ένας Ρωμηός είχε φιλονεικία μ' άλλον Ρωμηόν περί του ποία φυλή είνε ή πλέον έξυπνη. Ο ένας έλεγε πως περισσότερον έξυπνοι είνε οι Έλληνες, ο άλλος πως είνε οι Έβραίοι. Από λόγο σε λόγο οι Ρωμηοί έβχλαν στοίχημα χίλια γρόσια, τα όποια θά έπαιρνε κείνος όπου έλεγε πως ή πλέον έξυπνη φυλή είνε οι Ρωμηοί, αν μπορούσε να γελάση έναν Έβραίο. Έπομφώνησαν και έχωρισθησαν. Την άλλην ήμέραν κείνος ο Ρωμηός που έλεγε πως οι Ρωμηοί είνε πλειό έξυπνοι άπ' τους Έβραίους, βρόσκει έναν άπόγονον του Άβραάμ κι' ύστερα από πολλούς όμιλίους του λέει. — Καύμενε Δαυιδ' έχω πενήντα χιλιάδες γρόσια, κι' όλα τα χαρίζω σ' εκείνον που θά με κάμη για τρεις χρόνους παιδι, δηλαδή τα φερσίματά μου σ' τους τρεις χρόνους να είνε σαν φερσίματα μικρού παιδιού τριών ετών. Ο Έβραίος σαν άκουσε πως ήθελε κερδίσει της πενήντα χιλιάδες τα γρόσια. — Το δέχομαι, λέει σ' τον Έλληνα, αλλά να κάνομε συμβόλαιον για να μην πάρη το λόγο σου πίσω. — Κάνομε, του λέει ο Ρωμηός, όχι, εν, αλλά δέκα συμβόλαια. Το συμβόλαιον έγενε κι' άμα έγενε, ο Ρωμηός λέει σ' τον Έβραίο: — Μπαμπζ, κάλι-κάλι! άπα-άπα! Ήθελε δεν ήθελε ο Έβραίος τον επήρε καθάλλ τον Έλληνα και τον γύριζε περιρίπατο σ' το παζάρι. Ο κόσμος έβλεπε το παζάριον κι' εγέλαγε, ο Έβραίος έβραζε άπ' το κακό του. — Πᾷμε σπύτι, μπαμπζ, του λέει έπειτ από λίγο ο Ρωμηός, θέλω τη μυιά μου. — Πᾷμε, παιδί μου, του λέει ο Έβραίος. Ο Ρωμηός καθάλλ σ' τον Έβραίο, δεν έπαυε να του φωνάζει: — Ντα-ντά, μπαμπζ σπύτι, μπαμπζ! άλλα γέλοια, άλλαις φασαρίαις είδε κι' άποείδε ο Έβραίος και κικαντροπιασμένος επήγε με το Ρωμηό σ' το σπίτι του. Εκρίνιστ' ή γυναίκα του Έβραίου σαν είδε το Ρωμηό καθάλλ σ' το σθερόν του άντρός της, και του λέει: — Μα τί πράγματα είν' τουτα που κάνας, Δαυιδ; — Ξέρω γ'ω τί κάνω, της λέει άπ' δώ την άφεντιά του τον πήρα

για τρία χρόνια για παιδί μου. Θα πάρουμε πενήντα χιλιάδες γρόσια. Έχάρη ή γυναίκα του Έβραίου, σαν άκουσε της πενήντα χιλιάδες τα γρόσια, κι' ο Ρωμηός σαν είδε την Έβραία, λέει: — Μπαμπζ, ντανιά! μαμμά, τζι-τζι! Το τραπεζ' έστρώθη, ο Ρωμηός έφαγε μέχρι διαρρίζεως. Άμα έφαγε, ήρτισε άλλας ιδιοτροπίας, έως ότου έκαμε το έβραϊκό ζευγάρι να περάση μια κική και ψυχρή νύχτα. Άμα εζήμερωσε, ο Ρωμηός άρχινισε πάλιν: — Πιπιά, μαμμά! Άπα-άπα, μπαμπζ και κάλι-κάλι, μπαμπζ! κτλ. Τότε ο Έβραίος ένόησε πως έμπλεξε με το Ρωμηό και πήγε να του φύγη το μυαλό του για τα βάσανα που ήθελε τραβήξει άκόμα όσο να περάσουν τα τρία χρόνια για να πάη της πενήντα χιλιάδες τα γρόσια. Είδε κι' άποείδε ο Έβραίος και λέει σ' το Ρωμηό: — Μου χαλᾷς το συμβόλαιον; Χαλάλι σου της πενήντα χιλιάδες γρόσια. — Σ' το χαλᾷ, λέει ο Ρωμηός, μα δεν πᾷμε κάλι-κάλι, μπαμπζ, σ' το παζάρι. Ήθελε δεν ήθελε ο Έβραίος πήρε καθάλλ τον Έλληνα, πήγε σ' το παζάρι, που γέλασε όλος ο κόσμος και κάθε πικραμένου ή καρδιά. Ηύρε ο Ρωμηός τον άλλο Ρωμηό όπου είχαν βλαμμένα τα στοίχημα οι δυο τους, τον πήρε, πήγαν σ' το συμβολαιογράφον κι' εκεί ήκούσαν το συμβόλαιον, το όποτον είχε με τον Έβραίο. Ο Έβραίος εδδᾷσε το Θεό που τη γλύτωσε φτηνά άπ' το Ρωμηό, μα ο Ρωμηός λέει σ' τον Έβραίο: — Έρχεσαι τώρα να σε πάρω έχω για παιδί τρία χρόνια και να μου δώσης συ πενήντα χιλιάδες γρόσια: — Έρχομαι, λέει ο Έβραίος, και εν τῷ άμα έγενε άλλο συμβόλαιον. Ο Έβραίος είχε σκοπό να κάμη τα ίδια και περισσότερα του Ρωμηού, μα κι' ο Ρωμηός είχε το λογαριασμό του. — Άπα-άπα, μπαμπζ, λέει ο Έβραίος σ' το Ρωμηό. — Πᾷμε, παιδί μου, του λέει ο Ρωμηός. — Κάλι-κάλι, μπαμπζ, του λέει ο Έβραίος. — Να κάλι-κάλι, κληροπάριδο! του λέει ο Ρωμηός και του κτέφερε δυο τρομερά ραπίσματα. — Τί τα έκαμες τα πόδια σου; Ο Έβραίος για να μη φάη κι' άλλα και ρεζιλευθή άλλη μια φορά σ' το παζάρι: — Πᾷμε σπύτι στη μυ-

μα, μπαμπζ, είπε. — Πᾷμε, παιδί μου, του λέει ο Ρωμηός. Ο Έβραίος άμα επήγαν σ' το σπίτι του Ρωμηού άρχινισε και έφώναζε: — Ντανιά, μαμμά! Ένας μπάτσος, άλλος μπάτσος σ' τα μούτρα του άπ' το Ρωμηό, τον έκαμαν να ζαλισθή. Την άλλη ήμέρα για να γλυτώση ο Έβραίος άπ' τα βάσανα και το ρεζιλι, έχάλασε και το άλλο συμβόλαιον και έμούντζωσε της πενήντα χιλιάδες τα γρόσια κι' έμεινε περσ-περσ κερδιμένος ο έξυπνος Ρωμηός, κερδίσας τα χίλια γρόσια.

Ευλόκαστρο. I. II. Σταματούλης

«Ο Πλιάτσικας» — «Άρματωλός»

Τό βλέπεις κείνο τό Βουνό τό κορφανταριασμένο πῶχει άνταρούλα σ' την κορφή και κατακινιά σ' τον μπάτο; κείτεια ο Πλιάτσικας κεί σ' τον έλατο από κάτω Με τα ποδάρια σ' το νερό — πάντα νερό γυρεύει. — με τα πουλιά κουδέντιας και με τα χελιδόνια: «Πουλιά μου, σῦρτε για γιατρό να γιάνω τον γλαρά μου» (πληγή μου) μα άπ' τα πουλιά — κεί τα πουλιά — γυρίζουν και του λένε «Πλιάτσικα μ' κι' αν θέλης το γιατρό να γιάνης την πληγή σου να πᾷμ' άπάνω σ' τα βουνά ύψηλά σ' τα κορφοβούνια όπ' είνε οι κλέφτες οι πολλοί τόσοι καπετανέοι!... που σέρνουν τους γιατρούς κοντά με γιατρικά σ' το χέρι».

Εστάλη εκ Νευρίκου υπό I. Δ. Ρουτίρη

Η ΕΝΩΣΙΣ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Σαν σήμερα, έδώ και 42 χρόνια, έγενε ή ένωση της Έπτανήσου μετ' της άλλης Έλλάδος. Σαν σήμερα εζωντάνεσε τ' όνειρο των έπτ' νησιών. Σαν σήμερα κεί έπτά θυγατέρες με την άγαπημένη μητέρα.

Η σημερινή ήμέρα είνε ή άληθινή εθνική εορτή εις τα έπτ' νησιά, γιατί ένθ οι άλλοι Έλληνες ελάθανε την έλευθερία σ' τας 25 Μαρτίου, αυτοί την ελάθαν σ' την 21 Μαΐου.

Τί πόνο όμως που είχαν οι Έπτανήσοι για να ζήτησουν την ένωση από μια μεγάλη Δύναμι που τους είχε αν όχι υπό την σκλαβιά της, άλλ' όπωσδήποτε υπό την κυριαρχία της; Τί τους έλειπε για να θέλουνε την ένωση; Τίποτε άλλο πκρά το σμίζιμο της Μητέρας.

Τό θελήσανε και τ' άποκτήσανε. Ο Γλάδστον είδεν, ότι δεν ήδύνατο με μεταρρυθμίσεις να ευχαριστήση τους Έπτανήσιους. Ήθελκν ένωση και γίνηκε.

Οι Άγγλοι όμως φεύγοντας εκταστρέψανε τα φρούρια της Κερκυρας. «Τί μ' αυτό;» είπαν οι Κερκυραίοι, «άφοι μζς δίνει την ένωση, όλ' ός τα καταστρέψη!...»

Με πόση χαρά εδέχτηκαν οι Έπτανήσοι τον αιώνιο πόθο τους, την ένωση με την Έλλάδα.

Αιώνια πρέπει οι Έπτανήσοι να όφείλουν ευγνωμοσύνη και να την δείχνουνε για τους άνδρας εκείνους, που θέλανε την ένωση κι' ενεργήσανε για να γείνη. Αιώνια πρέπει να ευγνωμονούν το ριζοσπαστικό κόμμα της Αγ' γίλις. Αιώνια πρέπει να δέωνται για την ψυχική άνάπαυσι εκείνων που ειργάσθησαν για την άνεκαρπαστο αυτή ευτυχία των.

Και όμως σήμερα δεν εορτάζεται όπως έπρεπε ή εορτή αυτή σ' την Έπτανησο. Ούτε ένα μνημόσυνο δεν γίνεται για τας ψυχάς εκείνων που δώκανε ζωή σ' τ' όνειρο των Έπτανησιών.

Μία δοξολογία μόνον γίνεται και αυτή για την εορτή του Διαδόχου. Μα δεν έπρεπε να εορτάζεται κάπως καλλίτερα ή σημερινή σ' τα έπτ' νησιά; Τουλάχιστο να γίνεται ένα Μνημόσυνο;

Τί λέτε, Κερκυραίοι, Κερκλιωνίτες, Ζακυνθιοί, Λευκαδίτες, Ίθακήσιοι, Κυθηριοί και Παζινοί;

Κέρκυρα. Φώτος Γιοφύλλης

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Αληθινές Ιστορίες περί αυτών)

Γνωρίζομεν δλοι, ότι τα παραμύθια περί πνευμάτων και φαντασμάτων περιγράφουν τας εμφανίσεις αυτών περιβεβλημένας με μυστήριον, με σκότους και με την άβυσσότητα της ελλείψεως άμεσων μαρτυριών, τουθ' όπερο έμβάλλει εδύδς έξ άρχης ές άμφοβόλιαν και προκαλεί τον σκεπτικισμόν των δυσπιστων. Άλλ' ύπόρχουν σήμεραν Ιστορίαί περί εμφανίσεως φαντασμάτων έν πλήρει φωτι της ήμέρας και ένόπιον πολλών, ούτως ώστε να αποκλείεται πάσα ύπόνοια και να πιστοποιηται πανηρυικώς τό γεγονός της εμφανίσεως αυτών.

Υληρχεν εποχή καθ' ήν ή επιστήμη έλεγεν άποφασίση ή να εξηγήση άκριβώς τί συμβαίνει περί των πνευμάτων ή να τά άποκηρύξη ως παρακρούσεις και άγνοιας. Άλλ' εδεδή προδ δυσχερούς θέσεως ούτε τό έν, ούτε τό άλλο ήδονήθη να κινή. Καί να μέν είναι άληθές ότι επί πολλών περιπτώσεων εδεδή κύποια εξήγησις, έπαρκής έν πολλοίς και διαφωτιστική, άλλ' όηρξεν και πλείστοι περιπτώσεις βεβαίωσης της εμφανίσεως πνευμάτων άναμφισβήτητοι, προδ των όποιων ή επιστήμη εδεδή έν άπορία.

Και άπετελέσθη νέος κλάδος της επιστήμης, περιλαμβάνων τους δεινότερους ψυχολόγους και φυσιολόγους της Εύρώπης και Αμερικης, πάντας σκεπτικιστάς και θετικώφρονας επιστήμονας, ούινες, από δεκάδας ήδη έτών καταγίνονται εις περισύλλογήν Ιστοριών περί φαντασμάτων και εμφανίσεων πνευμάτων, τας όποιας αυτοί ο ίδιοι δι' άμέσου προσωπικής εξετάσεως έπιβεβαιώνουν. Τας Ιστορίας δε ταύτας, δημοσιεύουν οι επιστήμονες δι' ειδικών περιοδικών και τοιοιτοτρόπως άπετελέσθη σειρά βιογραφιών ούτως ειπείν των πνευμάτων με όλας τας σχετικές εξηκρηβωμένες λεπτομερείας.

Τό τελευταίον φύλλον Άγγλικού περιοδικού περιέχει τας κατωτέρω αιδεντικιάς Ιστορίας, τας όποιας εκλέγομεν μεταξυ των περιεχομένων.

Ευφάντις νύμφης

« Κατά τας ήμέρας της εορτής των Χριστουγένων πρό υνων έτών ήμην της ύπηρεσίας εις τό Αδελφοφρο και είχα καθίσση εις τό τραπέζι να φάγω μαζί με 10—12 συναδέλφους μεταξυ των όποιων και ο Τζών Ατκινσον, ο Ιατρος του τάγματος. Έκαθήμεν εις τό έν άκρον της τραπέζης, άπέναντι του παραθύρου ένφ' ο Ατκινσον εις τό έτερον άκρον παρά τον Ροδσοελ.

Περί ώραν ογδόην και 45' λεπτά της έσπέρας ο Ατκινσον έστράφη άποτόμος δεξιά και παρετήρησε προς τό παράθυρον προσεκτικά, προσεκλύνσας και την προσοχήν του Ροδσοελ, όστις του είπε: «Α τί τρίχει, γιατί; τί κυττάεις εκεί;»

Τό τοιοιτον μου έπροκάλεσε την περιεργειαν και παρετήρησα και εγώ προς τό άντικρον παράθυρον. Μετά μεγάλης δε εκπλήξεως διέκρινα μίαν γυναίκα ως όπτασίαν μακρόθεν ερχομένην προς ήμης είσήλθε διά του παραθύρου ολισθαίνουσα έλαφρώς, παρετήρησεν έντός θρουνηκώς και εξηφανίσθη. Ητο ένδεδυμένη ως νύμφη, μολονότι δε άπλετον φώς επεχύνετο εις τό δωμάτιόν μας υπό των λαμπτήρων του άεριοφωτος, ή παράδοχος όπτασία έφαινετο φεγγολοούσα ίδιον τι φώς επεκκιάζον τό του δωματίου. Τό παράθυρον εδρίσκετο εις ύψος 30 ποδών ύπερ τό έδαφος: ώστε αποκλείεται πάσα ύπόνοια ότι θα ήδύνατο τις να φθάση εις τό ύψος αυτού έξωθεν.

Τό δίπλωμα της μητρος

Η έξής Ιστορία είναι πλήρης πάθους και συγκινήσεως. Εις την κομητιαν του Υδρο έννα παιδάκι έπνευ τό λούδιον. Η μήτηρ του είχεν άποθάνη πρό έτών, εις την επιθανάτιον δε κλίνην παρίστατο ή άδελφή του μικρού και μία φίλη της μητρος των. Την νύκτα, ένφ' οι δύο αυτα ήγγυπνον ένεφανίδη ή άποθαμένη ήδη μήτηρ και πλησιάσασα εις την κλίνην του νυχοραγουόντιος μικρού τό έδώπευσε, τό έδρήλησε και έξηφανίσθη άμέσως.

Την επομένην τό μικρό έξέπνευσε, άρουθ δε έγειρεν ή κηδεία του, τότε ή μητρική φί-

Η ΠΛΑΝΗ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΗΑΣ

«Σ' άφίνω γεία μανούλα μου, σ' άφίνω γεία, [πατέρα, έχετε γεία, άδερφάκια μου και σεϊς, ξαδερφοπού- [λαϊς]

Θά φύγω, θα ξενιτευθώ, θα πάω μακριά στα ξένα, Θά φύγω, μάνα, και θαρτώ και μήν πολυλυπέσαι. από τά ξένα, όπου βρεθώ, μηνύματα σου στέλνω, Με τό δροσιά της άνοιξης, την πάγγη του χει- [μώνα.]

Και με τ' άστέρια τ' ουρανού, τά ρόδα του [Μάϊου] Θέ να σου στέλνω μάλαμα, θέ να σου στέλνω [άστρι.]

Θέ να σου στέλνω πράματα, π' ούδδ τά συλλο- [γίεσαι.]

— Παιδί μου μου, πάινε σ'ε καλό, κι' όλ' οι [Αγιοι κοντά σου, και της μανούλας ή ευχή να ναι για φυλαχτό σου. Να μή σε πιάνη βίακαμα και τό κακό τ' άμα! Θυμαήσου με, παιδάκι μου, κι' έμ' και τά παιδιά [μου.]

Μή σε πλανήση ή ξενιτεία και μής άλησημοσύνης. —Κάλλιο, μανούλα μου γλυκιά, κάλλιο, να [σκιάσω πρώτα

Παρά να μή σε θυμώθω στα έρημα στα ξένα! Δώδεκα χρόνια πέρασαν και δεκαέντε μήνες, Καζάκια δέν τόν εδδανε, ναύταις δέν τόγε ζέρουν. Πρώτο φιλι, άνεστέναζε, δεύτερο τόν πλαναίει, Τρίτο φιλι φαρμακερό, τη μάνα άλησημοίει.

Η ΒΟΥΡΛΙΣΜΕΝΗ

(Εικόνα από τη ζωή.)

Ήτανε βράδυ, 11 ή ώρα, που είδαμε έμπρός σ' ένά σπίτι να ναι μαζεμένους κάμποσο κόσμο.

Έσταθήκαμε τό λοιπόν και μεϊς λίγο πλειό πέρα.

Στά σκαλιά της πόρτας του σπιτιού ήκανε καθισμένη μία γυναίκα μισόκοπη, περιτριγυρισμένη από κάμποσα παιδία του δρόμου.

Σέ λίγο κείνη ή γυναίκα άρχισε τό τραγούδι.

Ήτανε βουρλισμένη ή δύστυχη! Και τί τραγούδι ήτανε κείνο!... Τί λυπητερό, τί παραπονιάζικο τραγούδι!...

Είχ' ένά ήχο χρομένο, μά κείνη τό έσερε σα μοιρολόι!

Και τά παιδία γελοούσαν γύρω!... Σέ λίγο τό τραγούδι έπαψε και τότες τά παιδία την άρχισαν στα πειράγματα.

—Α! έλεγε κείνη τότε. «Ένα ύνομα θα πώ! Τάντρος μου! Και ξερετε ποιά είμ' εγώ;! Είμ' ευγενής!... Ο πατέρας μου και τό σπίτι μου ήτανε με τόνομα!...»

Τά παιδία όμως εξακολουθούσαν να την πειράζον!...

Κ' ένκς άστυφύλακς πλειό πέρα εκύταζε τη σκηνή κ' έγελούσε!...

Σέ λίγο πάλε κείνη ξανάρχισε τό τραγούδι της, που βράϊζε την καρδιά τ' ανθρώπου!...

Κάποιοι τότες κατέβηκε απ' τό σπίτι: — «Ελα! Τράβα! Δίνε του! της είπε. Κ' έκοιξε τον άστυφύλακα.

Κι' ο άστυφύλακς επλησίασε και προσπαθούσε να την πάρη στην Αστυνουρία.

— Πάμε απίμε μέσα να κοιμηθής!» Έκείνη σηκώθηκε και τον άκολουθήσε ξαναρχίζοντας τό τραγούδι.

Τά παιδία έτρέχαν από πίσω της. Έπλησιάσαμε τότε και μεϊς ένά άλλαν άστυφύλακα εκεί και τον ρωτήσαμε.

— Δέν ειν' επικίνδυνη, μάς απήντησε. Μόνο που την πειράζον. Την είχαμε κλεισμένη, μά μάς έφυγε...»

Έκείνη έμάκρυνε, εξακολουθούσα τό τραγούδι της.

Και μεϊς έμακρυνκα από τ' άλλο μέρος του δρόμου.

— Πούς ξερε; τί Ιστορία νάν' ή ζωή της! Πούς ξερε; τί μυθιστόρημα να κλη μεσκ! Πούς ξερε; τί συμφορές να χη πάθη!... είπ' ένκς από μεϊς.

— Άλήθει... Πούς ξερε!... Πούς ξερε!... Φώτος Γιοφύλλης.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

«Ο Νομόρχης Τρικκάλων εξακολουθει να εινε... βροχερός. Προμηνύονται ζημιαί εις την γεωργίαν άν εξακολουθήσ η βροχή. Άχρησ ώρας ούδεμία ζημία έννοσθη.»

Και ένά άλλο τό όποιον διέπραξε ο αυτός δημοσιογράφος. «Τά χροσένια επεισόδια. — Η έξ έγερδς των... τραύ.»

εξεφορώθησαν, κ' έστοιβάθησαν εις μέγαν σωδόν παρά την γωνίαν της αυλής, οι Σλοβάκοι εδέχθησαν όλίγα χρομάτα από τας χειρας του Τσιγγάνου, και πύοντες ταύτα διά την καλήν τύχην των γελαδς επέστρεψαν ο καθέϊς εις τας κεφαλάς των ίππων του. Ολίγω ύστερον ήκουσα τον ήγον των μαστίγων των να χάνεται μακράν.

24 Ιουνίου προδ τής πρωίας. — Την παρελθούσαν νύκτα, ο Κόμης με κατέλιπε ένωρίς, κ' εκλειδύθη εις τον ίδιον θάλαμόν του. Παρτατα πολήσας άνήλθον την σπειροειδή κλίμακα κ' εκύτταξα από τό παράθυρον τό βλέπον προς μεσημερία. Ένόμισα ότι έπρεπε να παραφυλάξω τον Κόμητα, διότι κάτι συμβαίνει εδω.

Οι Τσιγγανοί εινε εγκατεστημένοι κάπου εις τον πύργον και εκτελούν έργον τι. Ηξέουα τουτό διότι από καιρού εις καιρόν άκούω μεμακρυσμένον, πνιγμένον κρότον όσοι σκαπάνης και πύσου και ό,τι και άν εινε πρέπει να εινε προς τον σκοπόν άνηλεούς τινος άχρειότητος.

Ημην εις τό παράθυρον όλιγώτερον από μισήν ώραν, όταν είδα κάτι να εξέρχεται από τό παράθυρον του Κόμητος. Οπισθολόγησα και τό παρεμόνενα προσεκτικά και είδα όλόσωμον τον άνθρώπον να προκύπτει. Υπήρξε νέα άποτροπιάσις δι' εμ' να έω, ότι έσόμε: την ένδυμασίαν. Την όποίαν είχα, όταν έταξείδευα δι' εδω και να έξη εξηρημένον περι τον λαμόν του τον τρομερόν σάκκον, τον όποτον είχα ήδη τας γυναίκας ν' άρχάζωσι.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΓΙΩΝ

Μαύρο πουλάκι, πύργεσαι από τ' άντίκρου μέση Πές μου, τί κλάψαις θλιβεραϊς; τί μαύρα μοιρολόγια Από την Πάργα βγαίνουνε, που τά βουνα ρα- [γίζουν;]

Μήνα την πλάκασε Τουρκιά και πόλεμος την [καίει;]

— Δέν την επλάκασε Τουρκιά, πόλεμος δέν την [καίει.]

Τους Παργιανούς έπούλησαν σαν γείδια, σαν γελάδια. Κι' όλοι στην ξενιτεία θα πάν, να ζήσουν οι [καϊόμενοι;]

Θ' αφήσουνε τά σπέρια τους, τον τάφο του γο- [νιού τους.]

Θ' αφήσουν τό προσκύνημα, Τούρκου να τό πα- [τήσουν]

Τραβούν γυναίκες τά μαλλιά, δέρνουν τ' άσπρα [τους στήθια,

Μοιρολογούν οι γέροντες με μαύρα μοιρολόγια, Παπάδες με τά δάκρυα γδύνουν τας εκκλησιαϊς [τους.]

Βλέπετε εκείνη τη φωτιά, μαύρο καπνό που [βγαίνει;]

Έκει καίγονται κόκκαλα, κόκκαλα άνδρειωμένων, Που την Τουρκιά προμάζανε και τό Βεζύρη [έκείναν]

Έκει να κόκκαλα γονιού, που τό παιδί τά καίει, Να μή τά βρούνε Λιάπιδες, Τούρκου μή τά πα- [τήσουν]

Άκούς τον θρήνον τον πολύ, όπου βογγούν τά [δάση]

Και τό δαρμό που γίνεται, τά μαύρα μοιρολόγια; Εϊνε π' άπομαρτζονται την δόλια τη πατρίδα, Φιλούν τας πέτρας και τη γη κι' άσπάζονται τό [γώμα]

Ο ΚΟΛΙΑΣ

Του Κόλια μάνα κάθεται σε μία ψηλή ραχούλα. Και με τον ήλιον μάλανε, με τό λαμπρό φεγγάει — Ηλιέ μου και τρισήλιέ μου και κοσμογυρι- [στήματα]

Μ' είδες τον Κόλια πούποτε, τον Κόλια Βυτινήωτη; — Τόν Κόλια τον επιάσανε και πάν να τον κρε- [μάσουν.]

Χίλιοι Τούρκοι τον πάν εμπρός και χίλιοι από πίσω. Και δύο χιλιάδες στο πλευρό κ' ο Κόλιας μες [στη μέση]

Ήταν χλωμός και κίτρινος σαν μήλο μαραμμένο. Στ' Άλή-πασά τον πήγανε, στ' Άλή πασά τον [πάνε,

κι' από μακριά τον χαιρετξ κι' από κοντά του [λέγει:]

— «Γεά σου, χαρά σ' Άλή-πασά». — «Καλώς [τονε τον Κόλια».]

Και του παούση μίλησε και του παούση λέγει: — Ψήστε του Κόλια ένά καφέ κι' ανοίψτε του [τη βέργα,

και φέρτε του τον ταμπουρά, να πη ένά τραγούδι Πόσου Τούρκου, εκσότωσε, πόσου μπουλουκ- [μπακίδες]

Κι' ο Κόλιας, άποκρίθηκε, τ' Άλή πασά του λέγει. — «Χίλιους Τούρκους εκσότωσα κι' όργω μπου- [λουμπασάδες]

Άκόμα συ εγλύτωσε από τά δικά μου χέρια. » Και τό σπαθι του άπαξε του κόθει τό κεφαλι.

Ο ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

Κι' άν τά Δερβένια τούρκεψαν, τά πήραν Άρβα- [νίταις.]

Ο Σπέριος είναι ζωντανός, Πασάδες δέν ψηφάει. Όσο χιονίζουνε βουνα και λουλουδίζου κάμποι, Κ' έχουν ή ράχαις κρυό νερό, τούρκους δέν προ- [σκυνούμε!]

Πάμε να λημεριάσωμε, όπου φωλιάζου λούκι, Σε κορφοβουνία, σε σπηλιάς, σε ράχαις και ρα- [χούλας.]

Σκλάβοι σταϊς χώραις κατοικούν και Τούρκους [προσκυνούνε,

Και μεϊς για χάραν' έχουμε ρημιαϊς κι' άρτια [λαχμάδια.]

Παρά με Τούρκους, με θεριά καλλίτερα να ζούμε!

Γνωρίζω τώρα τό μήκος της κλωστής της ζωής μου. Ο Θεός να με βοηθήσ!

23 Μαΐου. — Υπαίρει μία έλπις να δραπετεύσω ή τουλάχιστον να δυνηθώ να στείλω ειδήσεις εις την πατρίδα. Μία συμμορία Τσιγγάνων (Γύφτων) ήλθαν εις τον πύργον και εινε κατεσκηνωμένοι εις την αυλήν.

Θά γράψω όλίγας επιστολάς οίκαδε και θα προσπαθήσω να κατορθώσω όπως σταλώσιν. Ομιλήσα ήδη προς αυτούς από τό παράθυρόν μου, όπως άργίω μίαν γνωριμίαν. Έβγαλαν τους σκούφους των και έδειξαν πρόθυμον ύπακοήν δια πολλών σημείων, τά όποια όμως δέν ήδυνήθη να έννοήσω περισσότερο από την λαλουμένη γλωσσάν των...

Έγραψα τας επιστολάς. Προς την Μίαν γράφω έν στενογραφία και άπλως παρακαλώ τον κ. Χωκινς να συγκοινωνήσ μετ' αυτής. Εις αυτήν έξηγώ την θέσιν μου, άλλ' άνευ των φρικαλέων πραγμάτων, τά όποια δύναμαι μόνον να ειπάσω. Θά την κατεπέσοον και θα την ετομάμα μερτι θανάτου, εάν ήθελα να εκθέσω την καρδίαν μου προς αυτήν. Έάν αι επιστολαί δέν φθάσουν, τότε ο Κόμης πάλιν δέν θα γνωρίζη τό μυστικόν μου ή την έκτασιν της γνώσεός μου...

Ο Κόμης ήλθεν. Έκάθισε πλησίον μου και με την μειλιχιώτεραν φωνήν του, ειπεν άνοιγων άμα δύο επιστολάς.

— Ο Τσιγγανός μου έδωκεν αυτά, δια τά όποια, μ' όλον ότι δέν γνωρίζω πόθεν προέρχονται, έννοείται, θα φροντίσω. Ίδέτε (πρέπει να την είγες κυττάεις ήδη) ή μία εινε από σε και προς τον φίλον μου Πέτρον Χωκινς ή άλλη (εδω είδες τά παραξένα σημεϊα, καθώς ήνοιγε τον φακέλλον εκκυθωπάζεν ή όψις του και οι όφθαλμοί του έλαμψαν μοχθηρώς) ή άλλη εινε ποταπόν πρξγμα, ύβρις εις την φιλίαν και την φιλοεπίαν! Δέν φέροι υπογραφήν. Καλά! τότε δέν μπορεί να μάς μέλη.

Αταρχώως επλησίασεν επιστολήν και φακέλλον εις την φλόγα του λύγρου και τά εκάουεν. Είτα εξηκολούθησε.

— Την επιστολήν προς τον Χωκινς, αυτήν βέβαια θα την στείλω αφού εινε δική σας. Αϊ επιστολαί σας εινε ίερα! δι' εμ'.

Συγγνώμη, φίλε μου, διότι, άπροσέκτως έθραυσα την σφραγίδα. Δέν την βάξτε εις άλλον φακέλλον;

— Έτεινε τό χαρτίον προς εμ' και μετ' φιλόφρονος ύποκλίσεως μοι έδωκε καθαρόν φακέλλον. Μόνον έβαλα εκ νέου την επίγραφωήν και την ένεγείρισα εις αυτόν έν σιωπή. Όταν εξήλθε του δωματίου ήκουσα τό κλειδίον να σφίρεται σιγά. Μετά έν λεπτόν ήγέρθη κ' εδοκίμασα την θύραν ήτο κλειδωμένη.

Όταν μετ' μίαν ή δύο ώρας ο Κόμης εισήλθεν ήσυχως εις τό δωμάτιον, ή έλευσίς του μ' εξύπνισεν, διότι είχα άποκοιμηθ ή επί του σοφί. Ήτο λίαν φιλόφρων και λίαν εγκάδιος κατά τον ίδιον του τρόπον και βλέπων ότι είχα κοιμηθ ή, ειπεν.

— Έτσι φίλε μου, είσθε κουρασμένοι; Υπαίγετε εις την κλίνην σας. Έκει εινε ο καλλίτερος ύπνος. Δέν θα λάβω την ευχάριστήσιν να όμιλήσωμεν άπόψε, επειδή έχω πολλάς άσχολίας; αλλά να κοιμηθ ήτε, παρακαλώ.

Μετέβην εις τον θάλαμόν μου και κατεκλήθην και, παράδοξον, εκοιμήθην χωρίς όνειρα. Η άπελπισία έχει τας ίδιας άταραξίας της.

31 Μαΐου. — Σήμεραν τό πρωί, όταν εξύπνησα, εκσέβηθη, ότι έποπε να προηθευθώ όλιγον χαρτί και φακέλλους από την βαλίτσαν μου, και να τά έχω εις τό θυλακίόν μου ώστε να δύναμαι να γράφω, όταν εύρω εύκαιριαν. Άλλά πάλιν εκπλήξις, πάλιν εξαφνισιά!

Πάν φύλλον χάρτου είγε γείνει άφαντον και μετ' αυτού όλοι αι σημειώσεις μου, όλα τά ύπομνηματά μου έν σρέσει προς τους σιδηροδρόμους και τό ταξείδιον, ή επιστολή ή συστατική μου, ένι λόγω πάν ό,τι θα ήδύνατο να μου εινε χρήσιμον. άνίως έμελλά ποτε να απέλθω του πύργου.

Έκάθισα κ' έμελέτησα όλιγον την θέσιν μου και είτα μοι επήλθε μία ιδέα και ήρεύνησα τό μπιτιοφυλάκιον, όπου είχα τοποθετήσει τά ένδύματά μου.

Η φορεσιά, με την όποίαν είχα ταξείδεύσει, είγεν εξαφανισθ ή, όπως και τό έπανωφόρι κ' ή κουδέτα μου δέν ήδυνήθη να εύρω που ήχη τουτών. Τουτό έφανετο ως νέον είδος ποταπότητος...

17 Ιουνίου. — Σήμεραν τό πρωί, καθώς εκάθημην επί του άκρου της κλίνης μου βασιανίζων τό λογικόν μου, ήκουσα ίαχήν μαστίγων και ποδοβολήτων ήππων άνα τον δρομίσκον τον πετροώδη εκείθεν της αυλής. Μετά χαράς έτρεξα εις τό παράθυρον και είδα να εισελαύνου εις την αυλήν δύο μεγάλα βαγόνια, τό καθέν συρόμενον από όκτώ ρωμαλέους ήππους και έπι κεφαλής εκάστου ζεύγους ένά Σλοβάκον, με τον πλατόν πιλόν του, με την μεγάλην δευρατινήν ζώνην και τά ύψηλά ύποδήματα. Έτρεξα εις την θύραν με σκοπόν να κατέλθω κάτω και πσγίσω να τους άνταμώσω δια της κυρίας εισόδου, καθόσον ένόμιζα, ότι ή θύρα εκείνη θα ήτο άνοικτή δι' αυτούς. Πάλιν έμπόδιον! ή θύρα μου ήτο δεμένη εξωθεν.

Τότε έτρεξα προς τό παράθυρον, και έκοιξα προς αυτούς. Έκείνοι ανέβησαν προς εμ' ήλιθώς και μ' εδείκνυον, αλλά τότε ο άρχηγός των Αθιγγάνων εξήλθε, και βλέπων αυτούς να κυττάζον προς τό παράθυρόν μου, κάτι τους ειπε, και εκείνοι έγέλασαν. Τουντέθεν καμμία προσπάθεια από μερους μου, καμμία κραυγή επικήσεως ή έναγώνιος ικεσία θα τους εκάμνε και βλέμμα άπλώς να μου ρίψου. Άπέστρεψαν άποπροσικτιώς τας κεφαλάς των. Τά βαγόνια περιείχον μεγάλα τετραγώνια κιθώτια, με λαθάς εκ χονδρού σιρονίου ήσαν δε προφανώς κενά, εκ της εύκολίας μετ' ής οι Σλοβάκοι τά έγειρίζοντο, και εκ του ήγλου των καθώς μετεκινούντο. Όταν όλα

λη λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀποθανόντος μικροῦ.

— Ξέρεις διὸ καὶ εἶδα τὴν νύχτα, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε διὰ νὰ μὴ σὲ φοβίσω. . .

— Ναὶ ξέρω, καὶ ἐγὼ τὸ εἶδα, ἀλλὰ δὲν θέλησα νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε ἀμέσως.

— Τί εἶδες ;

— Εἶδα τὴν καυμένη τὴν μαμά ἤρθε, ἐχάιδερε τὸ καυμένο τὸ μικρὸ καὶ τὸ φίλησε. . .

— Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶδα καὶ ἐγὼ.

Μυθιστορικὴ διήγησις

Ἡ ἐξῆς ἱστορία ἀναπολεῖ μὲ τὸ πολὺ πλοκὸν ἀπὸ τῆς τῶν ῥωμαντικῶν ἱστοριῶν τοῦ Βάλτερο Σκῶτ τὴν διηγούμενη εἰς σπουδαίης καὶ εἶναι ἐξηκριβωμένη, ἐννοεῖται.

« Κατὰ τὴν ἀνοιξὶν τοῦ 1898, ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ, λίγον ἀργότερα καὶ περὶ τὴν μιάμιση μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ μόλις ἐπλάγισα ἀκούω νὰ μὲ κράξῃ κάποιος. « Ποῖός εἶναι ; » — ἐρωτῶ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔλαβα ἀπάντησιν ἐσηκώθην ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐπροχώρησα πρὸς τὸ γραφεῖόν μου νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Ἦτο σεληνόφωτος νύξ, τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ ἀπλετον φῶς ἐχύνετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γραφείου. Ἀμα εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ διέκρινα εἰς τὴν ἀντικρινὴν θύραν κάποιον ἰσάμενον μὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς ἐμέ, ἀμέσως δὲ ἐστράφη καὶ ἤρχετο κατ' ἐπάνω μου.

Ἦτο κομρὰ ἐνδεδυμένος, μῆλλον κοντός, εὐπρεπῆς καὶ συμπαθῆς, ἀλλὰ περιλίπους φουσιονομίας ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἶδα, ὅτι διὰ μέσου τοῦ σώματός του διέκρινα τὰ πέραν αὐτοῦ ἀντικείμενα, ὡσάν νὰ ἦτο διαφανής.

Ἐννοεῖται ἦτο εὐρισκόμην ὑπὸ τὴν ἐπιθρησιαν μεγάλου τρόμου καὶ ἐπὶ στιγμὴν οὔτε εἶπον, οὔτε ἔκαμά τι. Ἀμέσως δὲ συνελθὼν ἐστράφη καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνά μου κλείσας ὀπισθὲν μου τὴν θύραν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἤκουσα θόρυβον ὡς ἀπερχομένου τινὸς ἐσπευμένως. Ἦναγα τὸ κηρίον καὶ μετέβην πάλιν νὰ ἐπιθεωρῶ τὸ γραφεῖον, χωρὶς ὅμως νὰ ἰδῶ τίποτε, οὔτε σημείον τι παραβίασεως. . .

Ἄν εἶπον τίποτε εἰς κανένα, οὔτε ἄλλοτε εἶδα τίποτε, μέχρι τῶν Χριστουγέννων τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Τότε εἶδα δευτέραν ὄπτασιαν. Εἶχα ἐργασθῆ μέχρι τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἔπειτα ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ. Ἐνθ' ἐκοιμώμην ἀρπυνίσθην ἀπὸ κάποιον ἀόριστον κρότον. Ἦναγα ἀμέσως τὸ κηρίον καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸ γραφεῖον διὰ νὰ ἰδῶ τί τρέχει.

Ἀμέσως δὲν εἶδα τίποτε καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἀλλὰ καθὼς ἤτοιμαζόμην νὰ κατακλιθῶ, διέκρινα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου κάποιον ἰσάμενον, ὁμοιον μὲ τὴν ἄλλην ὄπτασιαν, τὴν ὁποίαν εἶχα εἰδῆ. Εἶχε τὴν αὐτὴν περιλίπουν ἐκφρασιν καὶ τὴν αὐτὴν φουσιονομίαν καὶ ἐνδυμασίαν.

Ἄν ἐνθυμοῦμαι τίποτε πλέον ἀπὸ τὸν τρόμον μου ἔπεσα κατὰ γῆς καὶ τὸ πρῶτον ἀρπυνίσθην ἀπὸ τὸν θαλαμηπόλον μου. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει ἐντὸς τοῦ δωματίου μου καὶ ἀποκλείεται πᾶσα ὑπόθεσις περὶ ἐγκληματικῆς ἀποπέρας.»

Ἡ ἱστορία αὕτη ἐπιβεβαιούται καὶ ὑπὸ τινὸς φίλου, συσπουδαστοῦ τοῦ διηγουμένου πῆν ἱστορίαν ταύτην ὁ μάρτυς οὗτος ἐπιβεβαίωσεν ὅτι παρέστη ἐπαναλημμένως καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φάσματός τούτου καὶ εἶδεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν μὲ τὸν φίλον του.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ) Ἰγὸ Κ.

Εἰς τὸ ἐπομένον :

Πᾶσι δύο πνευμάτων. — Τὸ κακοποιὸν πνεῦμα. — Μία ἄνθρωπος προφῆτης. — Τὸ ὄνειρον.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ἈΝΔΡΩΝ

Αἱ γυναῖκες εἶνε ἅγιες ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἅγιαι ἐπὶ τὸ δρόμον, διάβολοι ἐπὶ τὸ σπῆτι, κουκουβάγιαι ἐπὶ τὸ παράθυρον καὶ κίττιαι (φύλακοι) ἐπὶ τὴν πόρταν.

Πολλὲς φορές ὁ ἑνάρετος πληρώνει γιὰ τὸν ἀμαρτωλόν. Ἰσπανικὴ παροιμία

Ἄν ἄνθρωπος εἶνε ἀδελφὸς τοῦ πολέμου. Παρισίανη παροιμία

Κατὰ τοῦ ἔρωτος συμβουλή δὲν χωραεῖ. Καλαβρῆτικη παροιμία

Ἄν ἔχων ὀλίγα χρῆματα, ἔχει καὶ ὀλίγας δίκαιας.

Ἄν ὅστις κλαίει δι' ὄλον τὸν κόσμον, καταπνέει νὰ γάσῃ τὰ μάτια του.

Τουρκικὰ λόγια

Ἄν ὁ μὴ ἤξεύρων πῶς νὰ περάσῃ τὰς ὥρας του ἄς λάθῃ σύζυγον...

Ἀνατολικὸν λόγιον

Θὰ ἦτο εὐκολότερον νὰ σταματήσῃ τις τὸν ἥλιον, νὰ ἐπισκοπήσῃ διὰ τῆς πνοῆς του ἐν πορφυροῦν νέφος, νὰ συλλάβῃ μεταξὺ τῶν δακτύλων ἢ τὸν ἄνεμον ἢ τὴν φλόγα, παρὰ νὰ δεσμεύσῃ ποτὲ τὴν καρδίαν τῆς γυναικός.

Λόγιον δὲ Βεῖζα

Ἄν σὺ, ὅστις ζητεῖς τὴν εὐτυχίαν, ἦτις δίδει τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος, πολέμει ἐν σοὶ κρατερῶς τὸ πάθος τοῦ γάμου. Καὶ ἂν ἀκόμη σοὶ ἐδίδον τὴν ὀρασιότεραν τῶν παρθένων ἢ τὴν κόρην Καϊσάρων ἢ τὴν τοῦ Χοστροῦ, μὴ ῥίπτουσαι ζῶν εἰς μίαν τὴν μέγαν δυστυχίαν, μὴ δεσμεύσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου διὰ τοιοῦτων δεσμών! Μιμνήσθητι μᾶλλον τὴν πλάνητα σελήνην, ἣτις ἐκάστην νύκτα ἐκλέγει καὶ νέον σταθμόν.

Μιρ Φαζίλ

Ἄπόστασις. — Διάστημα χωρίζον δύο ἀντικείμενα. Μεταξὺ μιᾶς χωρικῆς καὶ ἐνὸς βαρόνου ὑπάρχει διάφραγμα μιᾶς σκέψης, πάχους μιᾶς τῆς πολλῆς τριχῆς. Μεταξὺ μιᾶς μακροῦ καὶ ἐνὸς γωικοῦ μεσολαβοῦσι τούλάχιστον 15.000 λέυγαι ἄλλ' εὐρισκόμεθα εἰς μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ταξιδεύει τις τόσον εὐκόλως καὶ ταχέως!

Νεοριτικὸν

Ἄν γάμος εἶναι ἐξ ὄλων τῶν σοβαρῶν πραγμάτων τὸ ἀστεϊότερον.

Μπωμαρσάι

Πολλὰκις ἡ εὐγνωμοσύνη δὲν εἶναι εἰμὴ ἢ ἐλπίς νέας ἐκδουλεύσεως.

Ἀλδέροτος Γκιγιῶν

Ἄν κατὰ τῆς βελτίου σαυτοῦ ἀνακαινίζου καθ' ἐκάστην, ἀνακαινίζου, ἀνακαινίζου. (Ἐπιγραφή τεθεισά ὑπὸ τοῦ Τσιν-Τάγγ, Σίνου αὐτοκράτορος, ὑπεράνω τοῦ λουτήριό του).

Πᾶσα γυνὴ ἔχει ἐλευθεριάουσαν τὴν καρδίαν. Ροπε

Ἡ περιφρόνησις ἀποπαράγει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐξασθενεῖ τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἐνεργητικότητά των.

Κινεζικὸν ὀνομαστικόν

Οἱ βλάκες εἶναι ὡσεὶ δὴποτε προτιμότεροι ἀπὸ τοὺς ἠουδαίους τὸν νοῦν ἢ τὴν βλακείαν. ἔχει στιγμὰς ἀναπαύσεως, ἀλλ' ἡ ἠουδαϊότης οὐδέποτε.

Ἀλδέροτος Γκιγιῶν

Συγγνώμης αἱ νεάνιδες ἐκ πείσματος διότι δὲν κατώρθωσαν νὰ συζυγῶσι τὸν ἄνδρα ὃν ἠγάπων, παραδέχονται τὸν σύζυγον ὃν δὲν ἀγαπῶσι. Κατ' ἐμὴν γνώμην, θὰ ἦτο πολὺ προτιμότερον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ μείνωσιν ἀνυπανόροι, διότι ἐξ ἐνὸς βεβαιωμένου γάμου δύο κακὰ ἔχει νὰ φοβηθῆ τις ἐν τῷ μέλλοντι τὴν ἐπιτοκίαν διὰ τὴν γυναικίαν καὶ τὴν γελιοποιήσῃν διὰ τὸν ἄνδρα.

Ἀλφόνδος Ρικὰρ

Ἄπὸ τὸν φιλαλήθη ἀνθρώπον τὰ πάντα ἐξέρχονται ἐκ τοῦ στόματος, οἷα εἰσῆλθον διὰ τοῦ ὠτός.

Κερβάντες

Ἄν ἔξις εἶναι κατ' ἀρχὰς ὡς νῆμα ἀράγνης παραβλεπομένη καθίσταται σπάγγος, ἔπειτα σχοινίον, τέλος καλώδιον καὶ τότε πῶς νὰ τὸ θραύσῃ τις;

Ἀγγλοῦ ὀνομαστικόν

Ἄν φθονερὸς εἶναι πάντοτε καὶ σκώπτῃς. Τὸ σκώμμα τῷ ἐπιτρέπει νὰ ἐκχύσῃ τὸν φθόνον του ὀλιανικῶς, καὶ σκεδῶν ἐντίμως.

Ἀλδέροτος Γκιγιῶν

Μὴ φοβεῖσθε ποσὸς νὰ κάμνετε ὑποσχέσεις, διότι κατακτώσιν αὐταὶ τὰς γυναῖκας καὶ ἀποτελοῦσιν ἀγαθὸν διὰ τοῦ ὁποῦ εὐκόλον εἶναι νὰ φανῆ τις γενναϊόδορος. Μὴ διατάζετε νὰ ἐπιτακθεῖτε εἰς τὸν Θεὸν ὡς μάρτυρας τῶν ὀρκων σας. Ἄπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Ὀλύμπου, ὁ Ζεὺς ἀκούει γελῶν τὰς ἐπιτοκίας τῶν ἐραστῶν, καὶ διατάσσει τοὺς ἀνέμους νὰ συμπαρασύρωσιν αὐτοὺς ἐν τῇ ταχείᾳ πτήσει των.

Ἄβιδιος

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Καμιά φορὰ στὴ μοναξιά πῶγω τὸ νοῦ γερόμενο Στῆς περασμένης μου ζωῆς τὰ θολωμένα χρόνια Κι' ἀπὸ τὸ περιελάλι τῆς τὸ πλέον μακροῦ χρόνου ἔργον ἐμπρὸς μου, ἔρχονται ὡσαν τὰ γελιδόνια

Ἐνθύμησες καὶ ὀνειράτα καὶ πρόσωπα καὶ μέρη, Ὅσα ὁ ἴδιος πέρασα, κι' ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα. Κι' ὅσα ποτὲ δὲν φώτισεν οὐδ' ἥλιος, οὐδ' ἀστέρη. Γιὰτ' εἶχανε τὸ στήθος μου μονάχα γιὰ πατρίδα. Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ πλάσματα, οἱ κόσμοι ποῦ ἀγάλι.

Ἐμπρὸς στὴν ταραχμένη μου περνοῦνε φαντασία, Μοῦ φαίνονται ὡσαν μορφῆς ὀνειροῦ κι' ὄπτασι. Ἄπ' ἄλλη γῆ καὶ οὐρανόν. ἀπὸ ζωῆν μίαν ἄλλη Στέκομαι τότε καὶ ρωτῶ, πῶς ἡ ζωὴ μου ἡ τόση

Ποῦ μόλις ἐξημέρωσε καὶ παύει νὰ νυκτώσῃ, Τόσους ζωῆς ὠκεανούς πῶς μπόρρεσε νὰ κλείσῃ. Κι' αἰῶνας ἀναρίθμητους θαρῶ πῶς ἔγω ζῆσει.

Ἄρ. Προβελέγγιος

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἄν ἄνθρωπος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἐλοῦτο ἔς τὸν Σηκουάναν διὰ μίαν πολυτέλειον κυρία διόχου ἐπὶ πολυτελεστάτου δρχήματος. Ἄν ἀμαξήλατος δὲν παρετήρησε βόθρον χαινόντα παρὰ τὴν ὄχθην καὶ πίπτει ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ ὄχημα ἀνατρέπεται καὶ ἡ κυρία βάλουσα ὀξεία κραυγὰς βυθίζεται μέσα ἔς τὸν βόθρον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, ἐνθ' οἱ θεράποντες τῆς κατέκρινον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἄν ἄνθρωπος ἰδὼν τοῦτο ἐξέρχεται ὀλόγυμος ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ προστρέχει.

Κυρία, τῆς λέγει, δίδων εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρα ὡπως ἀνεγερθῆ, δὲν φορῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν χειροκτία, οὐχ ἦτον ὁμοῦς ἐπιζῶν διὰ τὴν συγχωρήσῃτε τὴν ἀγένειάν μου ταύτην !!

Ἄν καρδιναλίος Ἀντιποῦ ἀρχὴν ἐπιμελητὴν τινὰ οὐτινος οἱ λαθοχειρίαι τοῦ ἦσαν γνωσταί. Τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ὀπιμελητῆς οὗτος ἤρχετο ὀπως καὶ ἄλλοι νὰ τῷ καθυποβῶν τὰς εὐχὰς του. Ἄλλ' ὀ καρδιναλίος ὀπως συνείδιξε νὰ διδῆ ὀπρὰ εἰς πάντας τοὺς προσερχομένους, ἀντὶ νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτὸν, τοῦ ἔλεγεν ἐκάστοτε : «Κύριε, ὀς χαρίζω ὀσα μοῦ ἐκλέφατε.» Ἄν ἐπιμελητῆς ἔκαμνε μίαν βαθυτάτην ὀπόκλησιν καὶ ἀπεσύρετο.

Ἄν λέγεται ὀτι ἡ Σιαμαῖοι ἀνεκαθεν εἰχον μεγάλην πρὸς τὸ κλέπτειν κλίσιν. Κατὰ τινὰ ἐπίσκεψιν παρὰ Λουδοβίκῳ τῷ ΙΑῳ ἐπισήμων ἀπεσταλμένων τοῦ Σιάμ, εἰς τῶν μανδαρινῶν παρατηρήσεως εἰς ἐν ἐκεῖ πλησίον μέρος σακιδίων πλήρες τῶν ἐν τοῖς χαρτοπαικτεῖς ἐν χρῆσει μαρκῶν (jetons) ὀπεξήρησεν αὐτὸ ἐκβαλὼν τὸν περιεχόμενον του ὀς τὸ ἐν κυκλοφορία νόμισμα. Τὴν ἐπιούσαν θελήσεως νὰ φιλοδοξῆσῃ ἔνα τῶν ἐν τῇ ὀπηρεσίᾳ του θεράποντων τὸν ἠμειψε διὰ μιᾶς τοιαύτης μάρκας (jeton). Ἄν ἄγνοιά του ἔγεινε αἰτία ὀστε ν' ἀποκαλυφθῆ ἡ κλοπὴ ἀλλὰ ὀ βασιλεὺς ἀπηγόρευσε αὐστηρότατα νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς ἀφελούς πλάνης του.

Ἄν τὸ ἐξῆς ἀνθεντικώτατον διηγούνται ἀξιοπιστοὶ ἱστορικοὶ.

Εἰς λέων διέφυγε μίαν φορὰν τοῦ θηριοτροφείου τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Φλωρεντίας καὶ διέτρεχε τὰς ὀδοὺς τῆς πόλεως. Τρόμος κατέλαβε τοὺς κατοίκους φεύγοντας προτροπῶν κατ' ὀλας τὰς διευθύνσεις. Ἄν τῷ ἀπεριόριστῳ ἐκείνῳ πανικῷ ἐν παιδίον διωλισθῆσε τῆς ἀγκάλης τῆς μητρὸς του καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. Ἄν λέων καταφθάσας αὐτὸ διὰ τινων τεραστίων ἀλμάτων τὸ ἤρπασε διὰ τῶν ὀδόντων του. Ἄν μήτηρ ἐξαλλος ὀρῖται γονυπετῆς πρὸ τοῦ τρομεροῦ θηρίου καὶ ζητεῖ τὸ τέκνον τῆς διὰ σπαρακτικῶν κραυγῶν. Ἄν λέων ἰσταται τὴν προσβέπει ἀνενῶς, καταδέτει χαμαὶ τὸ παιδίον χαρὶς νὰ τῷ προσενησῇ τὴν ἐλαχίστην ἀμυχήν καὶ ἀπομακρύνεται.

Ἄν ὀ πολὺς Ραμπλαί (Rabelais) ἀκολουθήσας τὸν καρδιναλίον du Bellay ἐν τῇ παρὰ τῷ Βατικῶν προσβείᾳ του, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τοῦ ἐν λόγῳ ἀπεσταλμένου εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ Πάπα. Ἄν du Bellay ἐπλησίασε τὸν Ποντίφηκα καὶ ἠσπάσθη, κατὰ τὸ ἔθιμον, τὴν παντοῦφλά του. Ἄν Ραμπλαί ἰδὼν τοῦτο, ἀποσύρεται παρηνθὺς χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν. Ἄν ὀ καρδιναλίος,

ἔξω φρενῶν, διὰ τὸ σοβαρὸν τοῦτο παρὰ πτωμα, τῷ ἐξήτησεν ἐξηγήσεις, ὀ Ραμπλα ἀπήντησεν.

Ἄν Ἄν ἄρῳ σεις, ὀπως εἰσθε ὀ προσιτάμενός μου, ἐφιλήσατε τὴν παντοῦφλα τοῦ Πάπα, τί θέλετε λοιπὸν ἐγὼ νὰ φιλήσω !

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΩΝ

Τὰ πλοῦτη εἰς τὰ χεῖρα ἐνὸς νεανίσκου εἶνε ὀ,τι τὸ ζυράφι διὰ χεῖρα ἐνὸς παιδιοῦ.

Ἄν γλῶσσα φέρεται ὀπου πονάει τὸ δόντι.

Προτιμότερον εἶνε νὰ εἶνε κανεὶς στὴ Ρώμῃ χωρὶς προστάτη, παρὰ στὸ δρόμον χωρὶς πεντάρα.

Ἄν ὀποιος ἔχει δόντια, δὲν ἔχει ψωμὶ καὶ ὀποιος ἔχει ψωμὶ, δὲν ἔχει δόντια.

Ἄν ἰταλικαὶ παροιμίαι Χωρὶς ψωμὶ νόμος δὲν δύναται νὰ ὀπάξῃ.

Ἄν ἔβραϊκὴ παροιμία. Μικρὰ σχισμὴ ἀφεθείσα ἀνοικτὴ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὸν καταποντισμόν ὀλοκλήρου πλοῖου, μικρὸν ἐντομον δύναται νὰ προσενησῇ θανάσιμον δῆγμα, εἰς σπινθηρὸν δύναται νὰ ἀνάψῃ μὲγάλην πυρκαϊάν.

Ἄν κινεζικὴ παροιμία. Ἄν θερμάστρα λέγει στὸν τέντζερη : «Μὴ μὲ πλησιάσεις, βρώμει !»

Ἄν ἰσπανικὴ παροιμία. Πρέπει νὰ πέρνῃ κανεὶς τοὺς ἄνδρας ὀπως εἶνε, καὶ τῆς γυναικῆς, ὀπως θελοῦν νὰ εἶνε.

Ἄν Γαλλικαὶ παροιμίαι. Τοῦ ἔρωτος τὰ ὀρατὰ δάκρυα ἀξίζουν περισσότερον παρὰ τὰ γέλοιά του.

Ἄν Γερμανικὴ παροιμία. Ἄν χτύπημα φίλου, χτύπημα ἀγαπητοῦ (ὀ ἀγαπῶν κολάζει.

Ἄν Πορτογαλικὴ παροιμία. Προκειμένου περὶ ἔσματος ἀδῆμων, εἶνε τὸ πτηνὸν καὶ προκειμένου περὶ ὀμιλίας ὀ ἐγκέφαλος.

Ἄν Ἄν θέλῃς νὰ εἰσὶν πράγματι κύριος, πᾶρε γυναικῆ μικροτέρη ἀπὸ σένα.

Ἄν Ἄν ἔχῃς φίλον ἀγαπητόν, μὴ παραλείπῃς νὰ τὸν ἐπισκέπτεσαι συχνά, γιατί σὲ δρόμον ποῦ δὲν πατιέται, γογγύρα φουτρῶνον ἀγκάθια καὶ τριβόλοι.

Ἄν Ἄν ὀτι γνωρίζουν τρεῖς, τὸ ξέρει ὀλος ὀ κόσμος.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεωρεῖται ἀχρηστον ζῶον, εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ τὸν ἀνθρώπον εἰς πολλὰς περιστάσεις.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεωρεῖται ἀχρηστον ζῶον, εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ τὸν ἀνθρώπον εἰς πολλὰς περιστάσεις.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεωρεῖται ἀχρηστον ζῶον, εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ τὸν ἀνθρώπον εἰς πολλὰς περιστάσεις.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεωρεῖται ἀχρηστον ζῶον, εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ τὸν ἀνθρώπον εἰς πολλὰς περιστάσεις.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεωρεῖται ἀχρηστον ζῶον, εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ τὸν ἀνθρώπον εἰς πολλὰς περιστάσεις.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεωρεῖται ἀχρηστον ζῶον, εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ τὸν ἀνθρώπον εἰς πολλὰς περιστάσεις.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεωρεῖται ἀχρηστον ζῶον, εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ τὸν ἀνθρώπον εἰς πολλὰς περιστάσεις.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεωρεῖται ἀχρηστον ζῶον, εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ τὸν ἀνθρώπον εἰς πολλὰς περιστάσεις.

Ἄν Ἄν ὀ βατράχος (κοινῶς κάρλακας, ἡ φουργακλάς, ἡ μπάκακας, ἡ βατραχὸς εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος), ὀστις κατὰ τοὺς περὶ σισσοτέρους θεω

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΣΝΙΚΩΦ

Πώς φαίνεται εις τὸ μικροσκόπιον μία σταγὼν γαλαυῶρι.—Οἱ κάτωθεν δύο μικροὶ κύκλοι παριστάνουσιν ἐν μεγεθύνσει, ἢ μὲν μόριον γάλακτος καθαροῦ, ἢ δὲ ἀκαθάρτου.—Ἡ εἰκὼν ἀριστερὰ εἶναι ἡ τοῦ Μετόνικωφ.

Πῶς πρέπει νὰ γίνεταί τὸ γαλαυῶρι

Τὸ γαλαυῶρι διὰ νὰ παρασκευασθῆ καλῶς καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀπαιτεῖται νὰ κατασκευασθῆ ὄχι μὲ τὴν λεγομένην «πιττίαν», διότι αὐτὴ ἐκτὸς τοῦ ἀγαθοποιῦ μικροβίου δυνατὸν νὰ περιέχῃ καὶ ἄλλα ἐπιβλαβῆ. Διὰ τοῦτο ἡ γῆσις τοῦ εἰδικοῦ μικροβίου, ἀπομεινωμένου ἐπιβάλλεται.

Μετὰ τὸ βράσιμον καλὸν εἶναι νὰ ἀραιωθῆ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἡ κρέμα, ἡ ὁποία διατηρεῖ πάντοτε ἐπιβλαβῆ μικροβία, εὐκόλως δὲ λαμβάνει ἀποκρουστικὴν γέυσιν. Ἀπόλυτος καθαριότης πρέπει νὰ ἐπιζητηθῆ, εἰς πᾶν ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὸ γάλα ἐν γένει καὶ τὸ γαλαυῶρι, διότι τὸ γάλα εἶναι λίαν εὐαίσθητον εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ τὰς δυσοσμίας.

Τοιοῦτοτρόπως παρασκευασμένον γαλαυῶρι εἶναι εὐγευστότατον καὶ πολὺ εὐχάριστον, ἀρκεῖ δὲ ἡμερησίᾳ ποσότης 150-200 δραμίων διὰ νὰ ἐπιφέρει τελείαν ἀπολύμανσιν τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος ἐκ τῶν ἐπιβλαβῶν μικροβίων καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ εἰδικοῦ μικροβίου τοῦ γάλατος, τὸ ὁποῖον μετακινούμενον ἐκ τῶν ἐντέρων εἰς τὸ αἷμα ἐπιφέρει τὴν ἐξάντησιν τῶν φαγοκατάρτων, τὰ ὁποῖα εἶναι οἱ φύλακες καὶ προστατὰι τοῦ ὁργανισμοῦ μας.

Ἐξ ὧν παραδειγμάτων συνιλεῖται ἀπὸ ὅλων τῶν κόσμων ἱσχυρίζεται, ὅτι οἱ λαοὶ, οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται τὸ «ζυγόνγαλα» ἢ τὸ «γαλαυῶρι» ὡς τροφὴν κυρίαν εἶναι μακροβιώτατοι καὶ υγιεστάτοι. Ἐπὶ δεκαετίαν ὁλόκληρον καταγίνομαι εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐθαύματα δὲ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐκ τῆς πειρηματικῆς ταύτης ἀποδείξεως τῆς θεωρίας μου.

Μετόνικωφ

Ἐστὴ Νέα Ὑόρκη τιμῶνται: 1,50—2,60 φράγκα ἢ λίτρα.
Μόνον ὅταν φέρουν καὶ ἀπὸ τῆς λίμνης Ὀντάριο, τότε κατέρχεται ἡ τιμὴ τους εἰς 1 φράγκον τῆς λίτρας.
Ἐστὸν Ἅγιο Φραγκίσκο πωλοῦνται 2,60 φράγκα, ἢ λίτρα, ἐπειδὴ ἡ ζήτησις εἶναι μεγαλειότερα.
Κατὰ τὴν ποιότητα οἱ βάρταχοι τοῦ Σκωπεροῦ διόλου δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἀμερικανικοὺς. Οἱ φησύντες μεμαρτυρήκασι.

ΠΩΣ ΠΙΑΝΟΥΝΤΑΙ:

Οἱ βάρταχοι ἐστὶν Ἑλλάδα συλλαμβάνονται κατὰ τὸν ἀκίλουθον τρόπον.
Ἐκεῖνος ὅστις θέλει νὰ συλλάβῃ βάρταχους, πέρνει ἓνα μικρὸ φανάρι, ἓνα χονδρὸ ξύλο καὶ ἓνα καλάθι καὶ πηγαίνει εἰς τὴν ἄκρον μιᾶς λίμνης τὴν νύκτα.
Μόλις φθάσῃ ἀφίνει τὸ φανάρι ἐπὶ τῆς λίμνης καὶ περιμένει.
Οἱ βάρταχοι σὲ λίγο βλέποντες τὸ φῶς, βγαίνουν ἀπὸ τῆς λίμνης καὶ πλησιάζουν πρὸς αὐτό.

Τότε ἐκεῖνος μὲ ἓνα ξύλο τοὺς φανερύει καὶ τοὺς ρίπτει μέσα εἰς τὸ καλάθι του.
Ἄν εἶναι κανένας ἐπισηθεῖος δύναται νὰ γεμίσῃ τὸ καλάθι τοῦ πολὺ γλήγορα, διότι οἱ βάρταχοι ἐξορῶνται ἀφθονοί.
Ἀλλὰ γεμίσει τὸ καλάθι τοῦ ὁ κνηγὸς τῶν βάρταχων πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ τοῦς καθαρίζει, δηλαδὴ κόβει τὰ νοστιμώτατα «μηράκια», τὰ γδερνεῖ καὶ τὰ βάνει εἰς τὸ καλάθι του. Τὸ ὑπόλοιπον, μέρος τοῦ βάρταχου πετιέται.

Καὶ ἔτσι τοὺς πωλεῖ ἐτοιμοὺς διὰ μαγειρεύμα.
Ἐστὴν Ἀμερικὴ ὅμως ἔχουν τελειότερους τρόπους διὰ νὰ τοὺς συλλαμβάνουν καὶ τοὺς καθαρίζουν.

Συσταίνω εἰς τοὺς κοιλιοδόλους τὰ μηράκια τοῦ βάρταχου, διότι εἶναι νοστιμώτατο καὶ καθαριώτατο φαγῆ.
Μὴν ἀκούτε τὰς προλήψεις!...

Φώτος Γιοφύλλης

κ. Α. Παπακωνσταντίνου. Κέρκυρα. Καθὼς βλέπετε εἰς τὸ σημερινὸν Σαλόνι πάντα τὰ μέχρι τῆμερον σταλέντα καταγοῦσι καὶ τὸ μέχρι τοῦδε Σαλόνι.

κ. Ι. Γ. Ροντήριον. Ναύπακτον. Ὅτι σὺς εὐχαριστῶμεν.

κ. Κ. Γ. Λαγουμιντζάκη. Κρήτην. Τίνας διευθυντοῦ τῆς εἰκόνα ζητεῖτε; τοῦ ἡμετέρου; Δυστυχῶς δὲν ἔχει κανεμίαν.

κ. Α. Μπούχταν. Νέον Φάληρον. Τὰ σταλέντα εἶδαν καὶ πολλὰ ἐνεκρίναμεν. Δράματα δὲν δημοσιεύομεν εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο.

Δορθέα Βρουζιδῶν. Λακεδαίμονος. Ὅτι τὸ ἴδιον καὶ τὰ ἴδια. Μὴ περιμένετε ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του, ἀλλὰ στείλατέ μας ἕαν ἔχετε.

κ. Ε. Μαζαράκη. Ἐνταῦθα. Πρέπει νὰ σὰς ἴδωμεν προσωπικῶς.

κ. ... εἰς ... Μὴν πλῆθετε μόνος σας «λαϊκὰ» ὡς π. γ. ἢ «ἱστορία ἐνός πηγάδιου» ἢ τοῦλάχιστον μὴ τὰ παραμορφώσετε. Τὰ «ἀστεία» παλαιὰ καὶ γνωστότατα.

κ. Φώτος Γιοφύλλης. Κέρκυρα. Ἐλήφθησαν καὶ τὰ δημοσιεύσθη, μὲ τὸν καιρὸ τους ὅμως. Ἐπίσης καὶ τοῦ Σκωπεῖα.

κ. Α. Κ. Ζερεχοβίτην. Ὅτι τὸ ἴδιον καὶ τὰ σὰς ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεγές.

κ. Γ. Κ. Γκαϊσίτην. Τρίπολιν. Ὅτι δημοσιεύσωμεν μερικὰ τετραστιχα εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προσεγούς.

κ. Ζ. Κρούπ. Θήβας. Ἐλήφθησαν εἰς τὸ περὶ ἀλληλογραφίας ἔχετε εἰδικόν. εἰς τὸ περὶ τίτλου Δακτύλων ὄχι. Ὁ περὶ οὗ μᾶς ἐσωτάτε εἶναι εἰς Β...
κ. Μ. Τόθαλον. Δάραν. Περὶ λύσεων ἐρωτήσεων δημοσιεύσεται εἰς προηγούμενον φύλλον ἀπαντήσεων καὶ ἀνωτέρω. Συμμορφώθητε καὶ ἐντείνετε τὰς προσπάθειάς σας διὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ σημερινοῦ φύλλου.
κ. Α. Χατζημιχαῆλιν. Ριτόδιον. Ἄριτος. Ἐλάθον ἐπὶ ὄψιν τὸ δελτάριόν σας.
κ. Γ. Ταρδούλιν. Κορώνην. Καὶ τὴν ἰδίαν σας βραβεῖαν.
Σκολλότακα ἐνταῦθα. Εἰς τὸ προσεγές ἀνυπερβέτως.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ἐκ τῶν σταλεισῶν μέχρι σήμερον ἐρωτήσεων διὰ τὸ Σαλόνι μας, ἐκλέγομεν καὶ δημοσιεύομεν ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους, τὰς κατωτέρω.

Ἄρταϊνὰν προτείνει τὰ ἐξῆς:
Πρόβλημα.— Δοθέντων τριῶν σημείων Α. Β. Γ. (οὐχὶ ἐπὶ εὐθείας γραμμῆς) νὰ σχηματισθῆ τρίγωνον, τοῦ ὁποῦ ἐκάστη πλευρὰ νὰ ἔχη ὡς μέσον ἓν τῶν τριῶν σημείων Α. Β. Γ.

Πρόβλημα.— Νὰ χαραχθῶσιν ἐπὶ τῶν τριῶν κορυφῶν ἐνὸς τριγώνου λαμβανομένων τῶν κορυφῶν ὡς κέντρων τρεῖς κύκλοι ἐφαπτόμενοι ἐξωτερικῶς. Ἐάν ὑποθέσωμεν τὸ τρίγωνον Α. Β. Γ. τὸ ἔχον τὰς πλευράς ΑΒ=18 μέτρα, ΒΓ=21 μέτρα καὶ ΓΑ=20 μέτρα. Τὴν μῆκος θὰ ἔχη ἐκάστη ἀκτίνα τῶν τριῶν σχηματισθησομένων κύκλων;

Εἰς τὸν πρότερον λύτην τῶν δύο ἀνωτέρω προβλημάτων ὁ Ἄρταϊνὰν ἐκτὸς τῶν βραβείων τὰ ὁποῖα προσφέρει κατωτέρω τὸ Α. Ο. Δ. Ο. προσφέρει ἰδιαίτερον καὶ 12 καλλιτεχνικώτατα ἀλγυπτιακὰ καρποτάλια.

Ἄρταϊνὰν προτείνει τὰ ἐξῆς:
Πατήρ τις ἀποθανὼν ἀφήκεν εἰς τοὺς 4 υἱοὺς τοῦ οἰκόπεδον τι σχήματος τετραγώνου, ὅπου καὶ ἔγανε 4 μερίδια ἴσα. Μετὰ τινα ἔμωσ χρόνον ἔχοντας ἀνάγκην χρημάτων ἐπώλησαν τὸ ἓν μερίδιον καὶ τὰ ὑπόλοιπα 3 συνεφώνησαν νὰ τὰ μοιρασθῶσιν ἕξ ἴσῳ εἰς 4 ἄμοισμα μερίδια. Ζητεῖται: κατὰ ποῖον τρόπον τὰ 3 μερίδια θὰ γίνον 4, καὶ ἄμοισμα;

- Ἄρταϊνὰν προτείνει τὰ ἐξῆς:
1) Ποῖος τῶν ἀρχαίων θεῶν σὰς ἐρωτᾷ πῶς ἔβλεπε;
2) Ποῖα πεντασύλλαβος λέξις γράφεται μὲ δ (ο) ἀνευ οὐδενὸς ἄλλου φωνήεντος;
3) Ποῖα τρισύλλαβος λέξις τῆς δημόδου γράφεται μὲ τρία (ου);
4) Ποῖα λέξις εἶναι συνηθεστάτη εἰς τὴν Γεωγραφίαν τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν ἰατρικὴν μεταβαλλομένου τοῦ τόπου;
5) Ποῖος φυσικομαθηματικὸς σὰς συμβουλεύει νὰ μὴ κάμνεται ἀρχὴν δύο φορές;
6) Τίνας Ρωμαίου στρατηγὸν ἂν κέψομεν τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς φωνάζει κάτω;
7) Ἐν γράμμα τοῦ Γαλλικοῦ ἀλφαβήτου καὶ-δ, ὁ ἄλλος τί κάμνουν;
8) Ποῖον ἔρος εἶναι καὶ χρονικὸν μόνιον καὶ ἂν καταδρασθῆ ὁ τόνος γίνετο οὐδέτερον ἐπιβατόν;

Ἄρταϊνὰν προτείνει τὰ ἐξῆς:
1) Ποῖα ἐπιλάθησαν οἱ ἄγγελοι; 2) Πόσοι καὶ ποιοὶ ἴσαν οἱ μεγάλοι θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ πῶς ἐκαλοῦντο; 3) Πῶς ἀνοικήθη τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον; 4) Τί σημαίνει ἡ ἐβραϊκὴ λέξις «Μάνα» καὶ διατὶ ὀνομάσθη οὕτως; 5) Πόσοι καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι καταρράκται τοῦ κόσμου καὶ πῶς μετρεῖται ἡ ἔκτασις ἑκαστοῦ;

Ἄρταϊνὰν προτείνει τὰ ἐξῆς ἀίνυγμα:
Ἐνας κοντὸς κοντούτσικος
στολίζει ὅλο τὸν κόσμον
στολίζει καὶ τὴν βασιλίαν
τοῦ καθέται στὸ θρόνον.
Τί εἶναι;

Ὅπως εἰς τὸ σημερινὸν οὕτω καὶ εἰς τὰ δύο ἐκδοθησόμενα φύλλα τοῦ Α. Ο. Δ. Ο. θὰ δημοσιεύσωμεν ἐρωτήσεις τῶν ὁποίων τὰς ἀπαντήσεις ζητοῦμεν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσως ἐκάστου φυλλαδίου ἐξ αὐτῶν ὅποτε θὰ γείνη καὶ ἡ κρίσις.

Ἐκεῖνος ὅστις θὰ στείλῃ τὰς περισσότερας λύσεις θὰ λάβῃ 10 δραχμῶν βιβλία τῆς ἐκλογῆς του
Ὁ δεύτερος μετ' αὐτὸν 7 δραχμῶν βιβλία καὶ ὁ τρίτος 5.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ εἶναι εἰς ἰδιώτερον φύλλον χάριτον καὶ νὰ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, τὸ ψευδώνυμόν του καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλου εἰς ὃ ἐδημοσιεύθησαν αἱ λυθεῖσαι ἐρωτήσεις.

Ἐπίσης καὶ οἱ προτείνοντες ἐρωτήσεις πρέπει μαζὶ μὲ αὐτὰς νὰ μᾶς στέλλουν καὶ τὰς λύσεις των, διότι ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Ὅσοι ἐκ τῶν προτεινόντων θέλουν δύνανται ὅπως καὶ ὁ Ἄρταϊνὰν, νὰ προτείνον καὶ ἰδιαίτερα βραβεῖα διὰ τὰς ἐρωτήσεις των.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

Μ' ἄς μιλήσωμε τώρα γιὰ τὴν... στυμχική χρησιμότητα τοῦ βάρταχου.

ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι οἱ πλέον βάρταχοφάγοι κάτοικοι τοῦ κόσμου.

Ἐπάρχουν καὶ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι τρώγουν βάρταχους.

Ἐπὶ τὸ Σκωπερό, παραδείγματός χάριν, ποὺ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα χωριά τῆς Κέρκυρας.

Ἄν συνηθίζουν νὰ τοὺς τρώνε καὶ εἰς ἄλλα μέρη δὲν γνωρίζω.

ΩΡΑΙΟΙ ΓΙΑ ΣΟΥΠΑ

Ἐπὶ αὐτὸ τὸ χωριὸν τὸ Σκωπερό λέγουν πῶς εἰσήγαγε τὴν βάρταχοφαγίαν ἓνας ἰατρός.

Αὐτὸς συνεβούλευσε τοὺς ἀσθενεῖς του νὰ τρώγουν «φακὶ καλό».

Μὰ βλέποντες ποὺ πολλοὶ ἀσθενεῖς του ἦσαν πτωχοὶ καὶ δὲν εἶχαν ν' ἀγοράσουν κρέας, ἐσκέφθη πρὸς τῶνσιν τῶν ἀσθενῶν του τοὺς βάρταχους.

Συνεβούλευσε λοιπὸν τοὺς ἀρρώστους του νὰ κάμουν σουπὰ ἀπὸ ζωμὸν βάρταχων, ποῦνε καὶ θρεφτικὴ καὶ νοστιμὴ καὶ εὐθηνὴ τροφή.

ΑΛΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Ἐπειτα οἱ χωρικοὶ ἤρχισαν νὰ κάμνουν τοὺς βάρταχους κατὰ διαφόρους τρόπους μαγειρικῆς γιὰ νᾶνε νοστιμώτεροι.

Τοὺς μαγειρεύουν λοιπὸν τηγνιστοὺς ποὺ εἶναι ὄρατοι ἢ κοκκινιστοὺς μὲ νουμάτα ἢ κοκκινιστοὺς ποὺ εἶναι ἀκίμωτοι καλλίτεροι.

ΠΟΣΟ ΠΟΥΛΙΩΝΤΑΙ:

Ἐπὶ Σκωπερό (τὸ χωριὸν τῆς Κέρκυρας) π' ἀναφέραμε ἀνωτέρω, οἱ βάρταχοι εἶναι πολὺ εὐθηνοί, διότι ὑπάρχουν ἐκεῖ πλησίον τρεῖς λίμναι (ἡ Κουνούπαινα, ἡ Γαϊδάραϊνα καὶ ἡ Καθουρούλιμη), αἱ ὁποῖαι ἀφθονοῦν ἀπὸ βάρταχους.

Ἡ τιμὴ τους εἶναι 20-40 λεπτὰ ἢ λίτρα.

Ἐστὴν Ἀμερικὴ ὅμως εἶναι πολὺ ἀκριβέτεροι.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ 4/17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1906

Κέρδη δραχμῶν 100,000, 25,000, 10,000 κλπ.

Ἐν ὄλφ 1000 κέρδη 225,000 δραχμῶν

ΕΚΑΣΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ